Mihai mateiu

oameni

PROZĂ SCURTĂ

casa de pariuri literare

2011

e 2011 casa de pariuri literare

e copertă realizată de Radu Manelici (Fa ber Studio)

seria Proză colecţia Minutar

www.clipi,.ro

edituracdpi,.ro

tel.: 021.2607596; 0741.587259; 0726.407349

ISBN EBOOK: 978 – 606 – 8342 – 32 – 0

editor: Cristian Cosma (un cristian)

producţie: Victor Jalbă-şoimaru

Lectura digitală protejează mediul
Versiune digitală realizată de elefant,.ro

Mihai Mateiu

Născut în 1976 la Târgu-Mureş.

De 13 ani trăieşte în Cluj-Napoca. Pentru a reuşi asta, a făcut diverse munci: casier-încasator la o companie energetică, gestionar al

unui magazin de panificaţie, muncitor într-u n atelier de înrămare, librar, lipitor de afişe, coordonator de relaţii publice şi eveniment e.

În 2003, ***Tribuna*** i-a publicat primele două povestiri. De atunci, textele lui au apărut în diverse reviste: ***Familia, Apostrof, Noua literatură, Tribuna, Magyar Napló, Heli kon, EgoPHobia.*** Câteva proze scurte au aj uns în antologiile ***Az ev muforditasai 200 8*** **(Magyar Napló, 2008)**, ***The Aesthetica Creative Works Annual 2009*** **(Aesthetic a Magazine, 2009)**, ***Minimal*** **(Mirador, 2 009)** şi ***Echinox*** **(Echinox, 2011).**

Are câţiva prieteni scriitori, dar nu aparţine vreunui grup literar.

Ţine mult la simplitate, la bunul simţ, la i

ntegritate.

E dependent de mişcare, de activitatea fi zică.

mamei mele aproape

tânărului zis Vrabie Era devreme şi iarb a încă udă de rouă, dar se simţea în aer căld ura care-avea să vină peste câteva ore. O ap ucă grăbit pe cărarea din spatele blocului, d rumul cel mai scurt spre canal. Strângea în mână o lansetă telescopică, un *DAM* vechi d e un metru optzeci, echipată cu o mulinetă c am mare şi cu o lingură argintie, prinsă într- o agrafă cu vârtej – incredibilul cadou primi t de la Kiss bácsi de ziua lui.

Împlinise de curând 12 ani şi în timpul v erii era la fel de tuciuriu ca ţiganii din cartie r – se obişnuise cu ei, cum se obişnuise şi cu

blocurile fără ferestre în care trăiau, înnegri te de fumul focurilor pe care le aprindeau ia rna în camere şi cu rufele colorate întinse p e sfori peste tot. Se mutase în cartier împreună cu maică-sa în urmă cu şase ani, după c e ai lui divorţaseră, în singurul bloc renovat de fabrica unde lucra ea. La început, îngrozi tă, nu-l lăsa să meargă singur nici până la m agazin. Abia când începuse şcoala trebuise s ă-nveţe să se descurce pe cont propriu. Maj oritatea colegilor lui erau ţigănuşi din cartie r şi cu timpul ajunsese să le facă faţă, să nu se mai lase intimidat şi să riposteze. Luase bătaie de multe ori, într-un rând rămăsese f ără ghiozdan şi pantofi, dar nu plânsese nici odată. Nu de faţă cu ei. În câţiva ani aluatul lui se schimbase, devenise la fel de dur ca al lor.

După ce urcă pe dig o luă în josul canalu

lui, spre baraj. Prin cadrul unei ferestre, la etajul trei al celui mai apropiat bloc, se iţea capul unui cal. Ajunse lângă gardul depozitu lui de fier vechi şi culese din drum câteva pi etre, pentru câinii care stăteau de obicei la poartă. De data asta nu erau acolo. Trecu po dul peste canal şi se opri câteva clipe la cap ătul celuilalt, cel mare, ca să privească apa Mureşului bolborosind sub turbine.

Timp de aproape doi ani un bărbat locuis e cu ei, apoi rămăseseră din nou singuri. Ma ică-sa îi lăsa dimineaţa pe masă sandvişurile pentru şcoală, iar la patru, când se întorcea de la serviciu, îi încălzea prânzul pregătit cu o zi înainte. Restul după-amiezii gătea, spăl a şi făcea curăţenie, iar după ce termina se i nstala pe fotoliul din faţa televizorului şi se uita la seriale, fumând şi sorbind dintr-o can ă mare cu cafea. Îl întreba de teme, dar nu-l

verifica niciodată. Seara îl lăsa afară până t
ârziu, să se joace cu prietenii pe care şi-i făc
use – mergeau pe terenul de fotbal din curte
a şcolii, se ascundeau printre blocuri, vara f
ăceau baie în canal. Învăţase de la ceilalţi să
înoate şi să se scufunde ţinând ochii deschiş
i sub apă. Jucau prinsea şi oglinda, uneori a
runcau în apă o monedă strălucitoare şi apo
i se întreceau să o găsească printre pietrele
de pe fund. De când mai crescuseră mergea
u şi la baraj – intrau sub cascade, se fugărea
u pe dalele alunecoase şi prindeau peştişori
cu tricourile înnodate.

Acolo îl întâlnise pe Kiss bácsi. Bătrânul
purta întotdeauna cizme de cauciuc, pantalo
ni lungi şi pulover, oricât ar fi fost de cald. P
escuia în curentul de sub baraj şi într-un râ
nd, când el se oferise să înoate şi să-i scoată
cârligul agăţat de o creangă, îi zâmbise recu

noscător. De atunci începuse să stea pe lâng ă el, iar bătrânul părea bucuros să aibă pe c ine instrui: îl învăţase să lege cârligele, să pună momeala şi să ţină pluta în curent. Une ori îi aducea şi lui un băţ uşor, de bambus, c u care prinsese primii lui cleni. În schimb, el îl ajuta să caute râme, să prindă broscuţe şi să nu-şi mai lase monturile în crengile de pe fundul apei. La un an de când se cunoscuser ă, de ziua lui, bătrânul îi dăruise una din lan setele sale.

Ajuns pe malul celălalt, o apucă tot în jos ul apei. Merse pe cărarea lată câteva sute d e metri, apoi intră printre tufe şi începu să c oboare malul abrupt, ţinându-se cu mâna lib eră de crengi şi de smocurile tari de iarbă. Mai bâjbâi o vreme prin stufăriş, apoi găsi î n sfârşit locul – apa era aici lină, doar mai la vale se agita iar peste un prag de bolovani.

Desfăcu grăbit undiţa, aliniind inelele aşa c um îl învăţase Kiss bácsi, apoi reglă frâna m ulinetei. Prima lansare nu-i reuşi, lingura zb ură cu boltă şi căzu cu zgomot pe apă, la do ar câţiva metri mai în faţă. O trase repede î napoi şi încercă din nou – de data asta reuşi s-o trimită razant, ca pe un proiectil, la o dis tanţă mult mai mare. Satisfăcut, începu să r ecupereze lent, amintindu-şi să ridice uneor i vârful, închipuindu-şi un peştişor care înce arcă să fugă, plimbându-l uşor în stânga şi î n dreapta.

Era prima vară în care se gândise la şcoală. La Raluca de fapt. Cu un an în urmă, câ nd apăruse la ei în clasă, li se păruse tuturo r rătăcită acolo – arăta ca fetele de la şcolile din oraş, nu înjura şi învăţa toate lecţiile. În pauze vorbea doar cu fetele şi nu răspundea când băieţii strigau după ea. El avusese nor

oc şi în ultimul trimestru, când diriginta le s chimbase din nou locurile, nimerise cu ea în bancă. La început îl tratase cu răceală, stân d pe jumătate întoarsă cu spatele. Apoi uitas e şi stătuse normal, iar el putuse să o privea scă cu coada ochiului cum scrie în caiet, str ângându-şi buzele. Îi studiase atent mâinile cu unghii îngrijite, părul de culoarea mierii pieptănat lins şi puful auriu de pe tâmple.

Îi zâmbise pentru prima dată în ziua în c are îşi scăpase stiloul, iar el i-l prinsese din zbor. Atunci observase şi că ochii ei nu erau negri, ci de un albastru foarte închis. În altă zi, când îşi uitase dinadins manualul acasă ş i ea îl lăsase să se uite într-al ei, stătuse cel mai aproape de ea şi-i simţise mirosul părul ui. Puţin câte puţin, începuseră să vorbeasc ă. În ultima zi dinaintea vacanţei, ea îi spuse se că va merge cu părinţii la mare – dintre o

amenii pe care-i cunoştea el, doar Kiss bácsi fusese o dată la mare, în tinereţe. De atunci se gândise la ea în fiecare seară, înainte să adoarmă. Până seara trecută.

Pe malul celălalt un bărbat trăsese o căr uţă lângă apă, dând-o cu spatele şi strunind calul. Apoi începuse să încarce în ea nisip u d cu o lopată. Calul se mişca uneori încercâ nd să ajungă la nişte smocuri de iarbă şi atu nci omul striga la el. Era un cal mare şi roş u, cu vene umflate sub piele.

Cu o zi înainte fusese cu Vizi la canal şi j ucaseră oglinda până se înserase. Îl văzuser ă pe beţivul de Lajos întorcându-se de la pes cuit şi când fugiseră să-l întrebe ce-a prins l e arătase, în punga de plastic pe care-o ţine a în mână, o ştiucă mare. Apoi, chiar când s e pregăteau să plece acasă, apăruseră fetele cu covorul şi hotărâseră să mai stea puţin. E

rau trei ţigăncuşe, de aceeaşi vârstă cu ei. D upă ce întinseseră covorul pe jos aruncaser ă apă peste el cu o găleată şi una dintre ele se apucase să-l frece cu o perie – stătea în g enunchi şi ei, din apă, îi vedeau chiloţii. Cel elalte îi observaseră că se uită, şuşotiseră c eva şi râseseră, apoi cea de pe covor îşi ridi case de tot rochia şi îşi băgase chiloţii în fun d. Ochii i se lipiseră de fesele ei mici şi bom bate, iar când Vizi se săturase şi ieşise din a pă el se codise, strigându-i să-l aştepte. Pân ă la urmă n-avusese încotro şi ieşise şi el, în cercând să-şi ascundă slipul ridicat ca un co rt. Când trecuse pe lângă covor, ele observa seră şi-ncepuseră să râdă.

— Arată-mi şi-ţi arăt pizda, îi strigase ce a cu peria, iar el o luase la fugă după Vizi, c u pantalonii şi adidaşii în mâini, muşcat din spate de râsetele lor. Înainte de a adormi se

gândise cum ar fi fost să accepte şi i se făcu se dintr-odată foarte cald.

De câteva minute trăgea lingura prin ap ă fără să se mai uite la ea. Bărbatul de pe m alul celălalt terminase de încărcat nisipul, s e urcase în căruţă şi mânase calul pe drum. Îi privea îndepărtându-se când lingura ajuns e la un metru de vârful lansetei şi săltă afar ă din apă. În urma ei, o ştiucă scoase capul î ncercând să o apuce, atingând-o doar, apoi s e răsuci lovind apa cu coada şi se scufundă din nou. Îi văzuse limpede gura lată de o pal mă, dinţii mărunţi şi ochii galbeni. Rămase uluit, cu gura căscată şi inima bubuindu-i în nebunită în piept.

Înfrângerea

La fluierul final, tabela arată în continua re 2 – 0. Din boxe izbucneşte la volum maxi

m imnul gazdelor şi urletele entuziaste ale g aleriei lor îl umplu de ură. Se îndreaptă spre ieşire împreună cu prietenii lui – sunt dezu mflaţi, au feţele triste. Aşteaptă cu toţii în tă cere până li se dă voie să părăsească stadio nul, apoi pornesc la pas în urma unei maşini cu girofarurile pornite. Nu cântă nimeni, se aud doar comentarii şi înjurături înfundate. La prima intersecţie rămân mai în urmă şi s e despart de pluton, luând-o spre Belvedere. Ocolesc hotelul şi coboară şirul lung de trep te către Someş, apoi merg o vreme pe trotu arul îngust de lângă mal. Niciunul nu scoate o vorbă, preferă să privească apa gălbuie în care se reflectă luminile albastre ale stâlpilo r de înaltă tensiune. Traversează pe podul d e lângă Operă şi intră la Rainbow să cumper e bere şi ţigări, apoi se afundă în întunericul parcului – parcul lor, unde se simt în sfârşit

acasă.

Aşteptase meciul ăsta mai ceva decât pe Moş Crăciun când era mic – visase la el tot anul trecut, când ei jucau încă în B, pe când ceferiştii se lăfăiau în prima ligă. Acum însă, în sfârşit, *Şepcile* se întorseseră unde le era locul – *Unica iubire, marea revenire*. Chiar d acă de la începutul campionatului pierduser ă aproape toate meciurile, nu voia să se gân deascâ că vor retrograda din nou. Trebuia s ă se întâmple o minune şi sperase ca un neb un că se va întâmpla acum, nu puteau să pia rdă în faţa *CFR*-ului. Se întâlnise cu Comi la *Ancora* încă de la trei după-masa – în ciuda codului portocaliu de caniculă, veniseră am ândoi cu fularele la gât. Pe la patru apăruse şi Şarpele, iar Ricâ imediat după el. Băuseră apoi beri până la şapte, când se porniseră s pre Gruia, uitându-se urât la vişiniii întâlniţi

în drum. Cu o oră înaintea meciului îşi ocup aseră deja locurile de la peluză, în mijlocul galeriei, şi aşteptaseră cu sufletul la gură să înceapă. Urlaseră apoi timp de 90 de minut e, el mai tare decât toţi ceilalţi – zadarnic, n u se întâmplase nicio minune. „*U*” jucase de zastruos – se înfierbântase însă prea tare ca să recunoască asta, aşa că înjurase cu sete arbitrul, tuşierii, echipa şi galeria *CFR*-ului, pe toţi muiştii ăia nenorociţi. La urmă se si mţise înşelat, aşa că mersese să bea cu prie tenii de supărare.

După o oră sunt încă acolo, pe o bancă d in parcul pustiu. Berea le-a dezlegat până la urmă limbile şi dezbat în gura mare fiecare fază a meciului, ca la *Procesul etapei*.

— O fost fault, mă, să-mi bag pula dacă n u! O ţinut cu ei!!

— L-or cumpărat, măăă!! Pot cumpăra p

e-oricine, be-mi-ar pula de unguri!

S-a îmbătat destul de tare, simte totuşi li mpede cât de fără sens sunt discuţiile astea. Răul nu mai poate fi oricum reparat, probab il vor juca din nou în B – gândul ăsta îi otrăv eşte mintea. Îşi aminteşte mereu feţele feric ite ale labagiilor din galeria *CFR*-ului, urlete le lor dispreţuitoare. Ce ştiu ăia despre fotb al? Nişte căcaţi care-şi închipuie că pot cum păra orice! Au trei români în echipă şi fac p ula mare! I-ar călca pe toţi în picioare, le-ar scoate fotbalul din cap… Tresare când îl ved e pe Rică ridicându-se de pe bancă şi alergâ nd să-i taie calea unui băiat care trece pe o altă alee.

— Stai, mă, că nu-ţi fac nimic! îl conduce de braţ spre banca lor, de parcă ar vrea să li -l prezinte. Ştii a cui îi parcu ăsta?

E înalt şi slab şi are gâtul înfăşurat într-

un fular vişiniu, dracu’ ştie cum îl ginise Ric ă în întuneric. Se vede în ochii lui că e paral izat de frică, că ar da orice ca să nu fie acol o. Un slăbănog. Un ceferist nenorocit! În ti mp ce se ridică de pe bancă îl întreabă „Eşti fericit, mă?”, dar nu aşteaptă niciun răspun s şi îl îndoaie cu un pumn în stomac. Rică îi plesneşte şi el o palmă răsunătoare peste ce afă şi, când slăbănogul o rupe brusc la fugă, îl mai ajunge şi cu un picior în fund. Râd cu toţii, el însă nu se simte mulţumit. Se ia dup ă ceferist, fără să-l asculte pe Rică care-i str igă să-l lase în pace – s-a ambiţionat să-l aju ngă şi să-i mai tragă câteva palme, avea o fa ţă care le cerea. Aleargă uşor, fără efort, şi după cincizeci de metri reuşeşte să-l apuce de geacă, silindu-l să se oprească.

— Unde fugi, măă? îi urlă în urechea pe care celălalt şi-o acoperă din reflex cu braţu

l ridicat. Unde pizda mă-tii crezi că fugi? îl p rinde de guler şi-l scutură, încercând să-l fa că să spună ceva – cel mai tare îl enervează că slăbănogul n-a scos de la început niciun c uvânt, că nu-l roagă să-i dea drumul. Eşti un gur, mă? De ce nu vorbeşti? Băiatul începe s ă se smucească, încercând să scape, şi-l lov eşte pe neaşteptate cu pumnul în faţă. Reac ţia lui e super rapidă, croşeul cu care bătus e toate recordurile la aparatele de lovit expl odează în tâmpla slăbănogului, care se întin de pe jos ca fulgerat. Capul lui scoate un su net sec când se loveşte de dalele de piatră.

— Dumnezeii mă-tii de ceferist! îi strigă de sus, atingându-l cu un şut în burtă. Dai în mine, măă?? spumegă şi se apleacă să-l ia d e fular, dar slăbănogul pare leşinat, atârnă moale ca o cârpă. La lumina slabă a celui m ai apropiat felinar, i se pare că vede o pată

mică şi neagră lângă capul lui.

— Mă, măă!! îi strigă zgâlţâindu-l de um ăr, dar celălalt nu dă niciun semn că-l aude.

— I-ai dat somn? îl aude pe Rică, care ap are rânjind lângă ei.

— E, mă! Cred că-i curge sânge din nas …

Rică îşi scoate telefonul din buzunar şi a propie display-ul de faţa slăbănogului. În lu mina electrică, balta mică şi întunecată de s ub capul lui devine brusc de un roşu orbitor şi amândoi simt că li se moaie genunchii. Sâ ngele nu-i curge din nas.

— Mă, măă… zice şi Rică, scuturându-l l a rândul lui. Pula mea, ăsta-i mort!

Îşi simte mintea dintr-odată limpede, în s chimb mâinile şi picioarele îi sunt cuprinse de un tremur neplăcut.

— El a sărit… Eu numa una i-am dat, n-a

vea cum… S-a lovit cu capu’ când a căzut…

Se întoarce spre Comi şi Şarpe, care au ajuns lângă ei, încercând să le explice şi lor ce s-a întâmplat – nici nu-şi dă seama că vor beşte în şoaptă. Şarpe se apleacă deasupra slăbănogului şi îi pune palma la gură, încerc ând să-i simtă respiraţia.

— Nu mai suflă, mă, să mor io!

— Şi ce să-i fac? întreabă el străbătut de un fior de panică.

— Ar trebui să chemăm salvarea, îşi dă c u părerea Comi. Faţa lui pare dintr-odată cu mplit de îngrijorată.

Rică e nervos, agitat.

— Dacă vine poliţia, am pus-o toţi!

Îşi scoate telefonul şi se uită la el pierdu t, neştiind ce să facă. Apoi, în timp ce se înd epărtează câţiva paşi pe alee, se vede ca înt r-un film formând 112 şi apăsând butonul de

apelare. Prietenii care privesc în urma lui îl aud zicând „în parcul central… cred c-a mur it cineva” şi apoi „în drept cu Napoca”. Mai răspunde la câteva întrebări şi îşi spune nu mele, care îi sună dintr-odată ciudat de străi n. După ce închide clapeta se apropie încet de o bancă şi se lasă să cadă în adâncitura e i neagră. E destul de aproape ca să audă ce vorbesc ceilalţi, dar cuvintele lor îi par lipsit e de sens. În minte îi vin tot felul de imagin i, farfuria cu cartofi prăjiţi pe care maică-sa i-o lăsase probabil pe masă pentru când se î ntoarce, sânii Monei în cupele triunghiulare ale costumului de baie – i-a promis că merg mâine la ştrand, de fapt e deja mâine… Înce arcă să se scuture de gândurile astea, să înţ eleagă ce se întâmplă, dar în afară de „Cum …?” nu-i mai vine nimic în minte. La un mo ment dat vede trupul întins pe pământ în jur

ul căruia se învârt prietenii lui şi simte brus c că se sufocă – trage de fularul de la gât, şi -l scoate lăsându-l să cadă pe bancă. Când îş i recapătă suflul încearcă să recapituleze, să facă ordine. Plecase de acasă la meci, înaint e fusese la Ancora… Acolo mergea şi cu taic ă-său când era mic, înainte de meciurile lui „*U*”. Îl lăsa să soarbă spuma de pe bere, spu nea că aşa se face bărbat. După ce treceau podul cumpărau seminţe de la ţigani, îşi ami nteşte paharele lor de lemn cu fundul gros… Îl trezeşte sunetul sirenei, vede luminile roti ndu-se ca nişte stroboscoape ameţitoare pe bolta de frunze a parcului. Rică vorbeşte cu o femeie îmbrăcată în salopetă roşie, doi br ancardieri scot din spatele dubei o targă pe roţi. Un spasm violent îl cutremură, se aplea că în faţă şi varsă.

Ridică ochii doar când cineva îl bate pe

umăr, dar fasciculul alb al lanternei îl orbeşt e. Nu-şi dă seama dacă a adormit şi cât timp a trecut. Se ridică cu greu şi întinde ascultă tor mâinile spre unul dintre poliţişti, privind curios cum i se strâng cătuşele în jurul înch eieturilor. E condus apoi spre o maşină albă. Urcă pe bancheta din spate şi portiera se tr ânteşte în urma lui cu un sunet înfundat, plă cut, care-l izolează de lume. Rămâne o vrem e singur, privind copacii smulşi din beznă de sclipirea intermitentă a girofarului. Radioul de la bord merge în surdină, se aude vag o v oce care anunţă rezultatele etapei. „Am pier dut”, se gândeşte.

interviul

Se ridică şi opreşte camera. Nicio grima să de uşurare pe faţa bătrânului – e la fel de liniştit ca la început, acelaşi zâmbet binevoit

or, uşor amuzat, îi stăruie pe buze. El în schi mb se simte frânt. Şi furios – o enervare car e crescuse inexplicabil în timpul discuţiei, p rovocându-i câteva remarce tăioase. Contra r obiceiului, nu-l mai invită în oraş. Îi oferă doar o cafea, anticipând refuzul, apoi începe să-şi adune lucrurile – ştie că e nepoliticos, dar simte nevoia ciudată de a-l jigni. După c e îl priveşte atent câteva clipe, bătrânul se r idică, îşi ia ziarul sportiv de pe măsuţă şi se îndreaptă încet spre uşă. Reuşeşte în ultimu l moment să-şi recapete buna cuviinţă – mer ge după el scuzându-se pentru impoliteţe şi mulţumindu-i pentru interviu. Apoi îl conduc e pe culoarul redacţiei până la ieşire. În aer ul plăcut al serii se linişteşte – un râu de lu mini curge lent pe carosabil, bătrânul devin e dintr-odată un anonim pe care-l va înghiţi curând şuvoiul trecătorilor. Caută încă o for

mulă de despărţire când acesta îi întinde mâ na, mulţumindu-i scurt pentru invitaţie. Îl ur măreşte câteva clipe cum se îndepărtează fă ră grabă, privind detaşat oamenii şi clădirile din jur.

Întors în birou, se aşază pe unul dintre f otolii şi îşi goleşte paharul cu apă, privind în gol. După câteva minute se ridică, scoate mi nidiscul din cameră, îl pune într-o carcasă şi apoi în servietă. Mai ia un dosar şi o agendă şi aranjează restul hârtiilor pe colţul mesei. Din prag se uită încă o dată în urmă, verific ând totul, apoi stinge lumina şi iese. Portaru l îl salută respectuos, iar el îi aruncă un „Se rviciu uşor” înainte de a urca în lift. *BMW*-ul negru, curat şi lucios, e singura maşină din parcare. În timp ce îşi aşază servieta pe ban cheta din spate, apelează un număr de pe m obil – îi spune soţiei că a terminat mai reped

e şi vine direct acasă, întrebând-o dacă treb uie să cumpere ceva în drum. Răspunsul, un vechi joc al lor, nu-i provoacă zâmbetul obiş nuit. După ce închide scapă chiar o înjurătu ră – întâlnirea asta l-a dat peste cap ca pe u n puşti de liceu. „Şi chiar nu-i cazul”, se gân deşte. „Paştele mă-sii!”

La 40 de ani e redactor-şef al celei mai apre ciate reviste glossy pentru bărbaţi – una în c are poţi citi texte excelente, nu doar reclam e, topuri cu cele mai sexy femei şi metode d e a-ţi mări bicepşii. Articolele lui dau de obi cei coperta fiecărui număr şi sunt despre bă rbaţi de succes, care-au făcut performanţă î n domeniul lor: artă, cinema, afaceri, jurnali sm, modă, sport, rareori politică. Deşi porne sc de la interviuri, textele sunt concepute ca nişte povestiri al căror stil relaxat a devenit

o marcă personală – invitaţii devin personaj e, la fel cum devine şi el un ins care aduce p uţin cu Peter Marlowe, eroul adolescenţei s ale. Interviurile le face în biroul personal de la sediul revistei, înregistrând discuţia cu o cameră digitală – revederea atentă a filmării îl ajută întotdeauna să pătrundă mai adânc î n personalitatea invitaţilor, studiindu-le aten t cele mai mărunte gesturi, analizându-le ezi tările.

De bătrân auzise pentru prima dată cu c âteva luni în urmă, de la un fost coleg de fac ultate cu care băuse câteva pahare – i-l desc risese drept un ins fermecător, inteligent şi discret, cu o reputaţie demnă de Casanova. Îi reauzise numele întâmplător, pomenit de o colegă, iar remarca ei îi stârnise o uşoară invidie şi curiozitatea. Internetul furniza pre a puţine informaţii despre el – economist, fo

st manager general al unei companii destul de importante, în prezent acţionar şi membr u al consiliului director. Dacă exista într-ade văr o latură extrem de erotizată a vieţii sale, ea nu era de notorietate – niciun scandal, ni cio informaţie în direcţia asta. Hotărâse să s tabilească o întâlnire, în care să decidă dacă merită sau nu să facă un interviu.

Bătrânul acceptase şi se întâlniseră la o cafenea din centru – fusese de ajuns o privir e pentru ca imaginea de moş libidinos pe ca re şi-o făcuse despre el să i se şteargă comp let din minte. Ştia că are în jur de 60 de ani, dar arăta de cel mult 50: înalt, fără urmă de burtă, cu părul grizonant tuns extrem de sc urt şi o mustaţă pe oală, prelungită într-un c ioc lat. Un bărbat într-adevăr frumos, cu tră sături puternice, îmbrăcat cu un bun gust d esăvârşit. Ce îl impresionase însă cu adevăr

at fusese enorma lui vitalitate şi forţa pe car e-o degaja. Vorbea calm, oarecum tărăgăna t, dar apăsat, privindu-l mereu în ochi cu o c uriozitate nemascată – discutaseră despre m uzică, literatură, politică şi criza economică, bătrânul mişcându-se cu uşurinţă în toate a ceste domenii, zâmbind subţire la orice nou ă provocare, dând – şi seama că e testat. Abi a spre sfârşitul întâlnirii reuşise să atingă şi punctul fierbinte – aflând că nu fusese nicio dată căsătorit, insistase în direcţia asta.

— Am auzit multe despre dumneavoastr ă… De fiecare dată vi se făcea o aură de ma re cuceritor…

Bătrânul zâmbi înclinându-şi capul, o co nfirmare nici modestă, nici arogantă, iar el r iscase să pluseze.

— Aţi fi dispus să abordăm şi acest aspec t în interviu?

Timp de câteva clipe bătrânul îl studiase atent, apoi zâmbise din nou, parcă amuzat.

— Am o vagă bănuială că e aspectul care vă interesează cel mai mult. Nu mă deranje ază să vorbim doar despre asta, dacă doriţi.

Încercase să protesteze, dar omul deveni se brusc foarte ferm.

— Domnule Stanciu, vă cunosc revista şi v-am citit de multe ori cu plăcere articolele. Ştiu că scrieţi doar despre oameni care exce lează în ceva, iar femeile sunt singurul „do meniu” care m-ar face eligibil.

— N-aş vrea să vă simţiţi jignit.

— Ipocrizia ar fi ceva mult mai supărăto r. Nu mi-e ruşine cu modul în care-mi duc vi aţa; e o alegere personală, pe care mi-o asu m. Departe de a mă simţi ofensat, invitaţia d umneavoastră mă onorează.

Parchează maşina în faţa casei, coboară şi îş i ia servieta din spate. Urcă încet treptele to cite ale imobilului, oprindu-se în faţa singur ei uşi de pe palierul primului etaj. Îşi caută cheile şi deschide, salutând cu voce tare în clipa în care păşeşte în holul înalt, luminat d e o lampă cu picior. O aude pe soţia sa răsp unzându-i din living, peste sonorul televizor ului. Se descalţă şi răcoarea gresiei îi trans mite un fior de plăcere. Ca de fiecare dată c ând ajunge acasă, simte o mică încântare – e mai mult decât un sentiment de confort, c eva ce pare a fi propriu acelui spaţiu, respir abil doar în interiorul lui. Asta e casa pe car e şi-a dorit-o dintotdeauna, din copilărie – c asa pe care a avut norocul să o găsească şi s ă şi-o permită, în care s-a simţit minunat din prima zi.

Soţia lui stă turceşte pe canapea, cu un

bol plin de popcorn alături, urmărind o emis iune de ştiri. Se apleacă deasupra ei şi o săr ută, cuprins de un acces brusc de tandreţe. Ea îşi trece mâna prin părul lui fără să-şi de sprindă ochii de ecran.

— Ţi-e foame?

— Am mâncat în oraş. Cum a fost azi?

— Plicticos, nimic special. La tine?

— Destul de ciudat… interviul. Aş vrea s ă-l revăd, poate încep să şi scriu ceva. Să vă d dacă merge.

— Ok. Să ai spor!

Trece în camera de alături, îşi aşază serv ieta pe birou şi deschide laptopul. Aşteptân d să pornească, îşi scoate sacoul şi iese pe b alcon – e un balcon mic şi rotund, pe colţul c lădirii, care-l făcuse să se îndrăgostească de apartament din clipa în care-l văzuse. Rămâ ne o vreme sprijinit de balustrada din cimen

t, inspirând aerul plăcut al începutului de no apte. Apoi, întors în cameră, scoate minidisc ul din servietă şi-l introduce în laptop. Îşi de sface cravata şi o atârnă de spătarul scaunu lui, apoi se aşază. Deschide filmul cu un pla yer special şi opreşte pe primul cadru, studi ind încă o dată hainele bătrânului: costum g alben de stofă moale, uşoară, cămaşă în dun gi zigzagate, albe şi albastre, cravată tricota tă, maro roşcat cu dungi orizontale galbene, tot zigzagate, al cărei capăt lat e tăiat drept şi cu câţiva centimetri mai scurt decât celăl alt, bretele întrezărite de sub reverele sacou lui – trebuie să recunoască că, dincolo de sti l, omul avea şi un fel de curaj vestimentar. P orneşte din nou înregistrarea, sărind peste prima parte a discuţiei.

— Cum aşa, n-aţi fost niciodată îndrăgostit?

Nu aţi simţit niciodată că nu mai puteţi trăi fără să fiţi lângă femeia iubită în fiecare sec undă?

— Ba da, cum să nu! Eram foarte tânăr ş i credeam că iubirea e totul, singurul lucru pentru care merită să trăieşti. Simţeam că v ine de undeva... de sus, că are un sens prof und, dincolo de lumea asta. Aşa mă-nvăţase ră toate cărţile citite din copilărie. Şocul a f ost când a trebuit să recunosc că trăiesc ce a de-a doua iubire... unică şi veşnică. De-atu nci, încetul cu încetul, perspectiva mea asu pra iubirii s-a schimbat, a devenit mult mai ... puţin poetică. De-a dreptul nesuferită pe ntru mulţi dintre prietenii mei.

Zâmbise la ultima remarcă, dar el se abţ inuse de la orice comentariu, forţându-l în f elul acesta să continue.

— Probabil a contat mult şi preocuparea

mea pentru psihologie din timpul facultăţii. Cred că datorită ei am început să văd iubire a drept un cumul de atracţii, nevoi satisfăcu te şi dependenţe. La care se adaugă de mult e ori o doză considerabilă de frică – de sing urătate, de proprii demoni, de alte lucruri. La vremea când descopeream viziunea asta, nu mă-mpăcam prea bine nici cu ideea de d ependenţă, nici cu frică. Eram obsedat să-m i testez limitele, ultimele, aşa că am ales să trăiesc singur, să văd ce-mi lipseşte. Am avu t astfel şansa să constat că singurătatea nu e nici pe departe grozăvia pe care suntem î nvăţaţi s-o credem. Şi că, pentru unii oamen i, nu pentru toţi, ea poate fi preţul libertăţii.

— Şi nu v-aţi îndoit niciodată de alegere a făcută? Nu v-aţi temut că viziunea asta, ca re v-a-ndemnat să alegeţi singurătatea, ar p utea fi greşită? Majoritatea oamenilor cred

că iubirea ţine de suflet şi trebuie să fie mai mult decât suma unor... nevoi meschine.

— Sunt supus îndoielii ca toţi ceilalţi, do mnule Stanciu. Poate că, într-adevăr, mă pr eocupă mai puţin ce „ar trebui” să fie unele lucruri, printre care şi iubirea, pentru ca oa menii să se simtă împăcaţi. Sper să n-o luaţi drept lăudăroşenie goală, dar eu pot trăi cu gândul că nu e absolut nimic „dincolo”, că t ot ce avem e „aici”. Ba chiar aş spune că ac eastă convingere a sporit enorm gustul fiec ărui lucru pe care l-am făcut în viaţă.

— N-aş vrea să intrăm într-o dispută pe t ema credinţei, remarc doar că filosofia dum neavoastră de viaţă pune la-ndoială concept e fundamentale ca familia, căsnicia... Ce pr opune ea în schimb?

— Libertatea... ca un alt fel de împlinire personală. Trăirea în prezent... Curiozitate

a, gustul pentru neprevăzut... Desigur, plăc erea.

— La ce fel de libertate vă referiţi?

— Mă tem că nu pot explica. Cred că fie care om simte într-un fel când îşi pierde libe rtatea, chiar dacă nu e pregătit să şi recuno ască sau să accepte lucrul acesta. Dacă totu şi ar face-o, cred că un sondaj în rândul oa menilor căsătoriţi, mai ales al celor căsători ţi de curând, ar arăta că majoritatea trăiesc un vag sentiment de... privare de libertate. Desigur, libertatea de care vorbesc poate fi uşor echivalată cu egoismul. Şi trebuie să r ecunosc că e foarte greu să trasezi o limită î ntre ele.

— Dar câştigurile? Toate-acele lucruri ca re apar când doi oameni aleg să-şi împartă viaţa: respectul, comunicarea, înţelegerea... Susţinerea reciprocă...

— Da, sunt şi căsnicii fericite, care-i înal ţă pe parteneri – din păcate, mă tem că e vo rba de nişte excepţii. Pe de altă parte, e des tul de trist când ai nevoie de ani de zile pen tru a ajunge să respecţi un om, ca să nu mai vorbim de cazurile în care se întâmplă pe d os şi cunoaşterea erodează respectul. Cât p riveşte comunicarea… nu ştiu ce să zic; mul ţi dintre cei care pot spune „Ştiu ce vrea îna inte să deschidă gura” nu gustă neapărat lu crul acesta. Înţelegerea e, din nou, ceva foa rte complex. Am văzut oameni care-au trăit împreună o viaţă fiind incapabili să-şi cunoa scă nevoile. M-am gândit de multe ori la toa te astea, studiind, cu discreţie, desigur, viaţ a privată a prietenilor mei. Am rămas de fie care dată la părerea că altele sunt resorturi le căsniciei – nevoia de previzibil, de sigura nţă până la urmă. Dar cred că e cât se poat

e de firesc să existe priorităţi şi, de la o anu mită vârstă mai ales, siguranţa să prevaleze în faţa plăcerii şi a surprizei.

— Asta nu s-a întâmplat şi în cazul dumn eavoastră.

— Nu.

Opreşte imaginea şi priveşte zâmbetul încre menit al bătrânului. Nu e nici maliţios, nici arogant – în spatele lui se simte forţa unei c onvingeri, dar şi, abia acum observă, un fel de tristeţe difuză. Totuşi, nu poate scăpa de impresia că e ceva găunos în toată pălăvrăg eala asta. Se ridică, deschide uşa şi străbate livingul spre bucătărie. Soţia lui s-a întins p e canapea, cu capul sprijinit de o pernă uria şă.

— E *Rashomon* pe *Cultural*. Dacă vrei în gheţată, vezi că mai e în congelator.

— Mi-e poftă de un pahar cu vin.

În frigider e o sticlă începută de *Chardo nnay.*

— Îţi pun şi ţie?

— Nu, merçi!

Scoate dintr-un dulap un pahar cu picior, ia sticla aburită şi se întoarce spre cameră, oprindu-se câteva clipe în spatele canapelei. Pe ecran, Toshirō Mifune se tăvăleşte pe jos, pradă unei crize de isterie. Fără să se întoar că spre el, soţia îi spune:

— După film mă culc. Mâine am o zi tâm pită.

— Vin şi eu, nu cred să stau foarte mult.

Se întoarce în camera de lucru, închizân d uşa în urma sa. Aşezat la birou îşi toarnă v in în pahar, apoi porneşte din nou playerul.

— Am citit undeva o versiune răsturnată a

mitului lui Don Juan – în mare, era prezenta t ca un tip incapabil să se decidă, să facă o alegere şi mai ales să şi-o asume. Cum vi se pare?

Bătrânul se gândise la asta o vreme.

— Nu m-am considerat niciodată un Don Juan, dar înţeleg la ce vă referiţi. Vedeţi, am luptat şi eu toată viaţa pentru ideea de resp onsabilitate asumată – e însă o diferenţă de viziune asupra a ceea ce-nseamnă responsa bilitatea. S-ar putea să mă înşel, dar cred că cel care a scris asta se referea la ultima şi c ea mai mare dintre ele. Adică perpetuarea s peciei.

— Şi, presupunând că despre asta e vorb a, nu credeţi că are dreptate?

— Vedeţi, lucrurile pot fi privite şi din alt ă perspectivă. Reproducerea e un instinct c are funcţionează oricum, căsnicia e doar o f

ormă de a-l disciplina, de a-l controla. Desig ur, marele ei atu, al căsniciei vreau să zic, e crearea mediului de care are nevoie un copi l pentru a creşte. Desigur, asta e doar o altă ... perspectivă culturală. Un copil poate cre şte foarte bine şi altfel, într-un alt mediu – c eea ce face dificil lucrul acesta e tocmai cre dinţa generală că e nevoie de o familie, pres iunea enormă ce apasă asupra celor care nu au una.

Îşi aminteşte pauza stânjenitoare care ur mase, lipsa lui de inspiraţie în a trece la un alt subiect – nu are niciun chef să revadă m omentul, aşa că mută puţin mai în faţă.

— ... faptului că am fost crescut şi educa t de femei, le-am înţeles întotdeauna foarte bine. Şi am fost întotdeauna atras de ele. În clipa în care mi-am descoperit sexualitatea, am ştiut şi ce mă atrage, ce caut, ce-mi dore

sc. N-aş vrea să par arogant, dar cred că e c eva cu care te naşti, un fel de vocaţie, la fel cum pentru alţii e pictura, muzica sau orice altceva. Nu pot decât să mă bucur că i-am d at şansa să se împlinească – cred că e lucrul pe care-l puteam face cel mai bine. S-ar put ea să găsiţi asta ridicol, dar am ajuns să văd în sex gestul uman cel mai complex şi, în ac elaşi timp, cea mai înaltă trăire estetică. Mu lţi se referă în aceşti termeni la creaţie, în a rtă – cred totuşi că e ceva fundamental difer it... În fine, din clipa în care mi-am conştien tizat „vocaţia”, această atracţie căreia cu gr eu mă puteam opune, am considerat că e m ult mai „responsabil” să-mi asum singurătat ea. Ideea adulterului, cu care multă lume se -mpacă uşor, mi se pare de un penibil absol ut – duce la minciună, la ascundere, la scind are. Cunosc mulţi oameni care fac asta şi ni

ciunul nu trăieşte o satisfacţie reală – plăce rea se-amestecă cu vinovăţia, cu teama de-a fi descoperit, cu regretul. E ceva ce vine din indecizie, din frica asumării unei condiţii. C eva ce duce la suferinţă.

Pune pe pauză, se ridică şi face câţiva paşi prin cameră, cu paharul în mână. Avea drep tate curvarul bătrân – cu ani în urmă, când î şi înşelase soţia, se simţise mizerabil minţin d-o şi trăise săptămâni întregi cu senzaţia or ibilă că ea ştie, i se părea că vedea asta în o chii ei. Decisese lucid să renunţe, mulţumin du-se cu sexualitatea monotonă, de multe or i de-a dreptul agonică a căsniciei lor. În schi mb, încercase să pluseze pe înţelegerea per fectă dintre el şi soţia lui, pe umorul care-i s alva de cele mai multe ori din capcana plicti selii şi pe tandreţea caldă şi liniştită a serilo

r petrecute împreună. Rareori, în concediu, decorul unui hotel sau o plajă pustie le mai t rezeau simţurile amorţite. Se opreşte în dre ptul ferestrei, privind în noapte şi sorbind di n pahar. E un om matur, care a luat o decizi e pe care şi-a asumat-o. Atunci, de unde frus trarea care crescuse în el pe parcursul inter viului? De unde enervarea vecină cu ura pe care-o trezea în el acest om? În cele din urm ă se întoarce în faţa calculatorului, pune pa harul pe masă şi reporneşte înregistrarea.

— Ce fel de femei v-au stârnit interesul?

— O, din fericire nu am avut niciodată st andarde legate de aspect sau personalitate. În schimb, cred că am fost atras întotdeaun a de femeile pe care le-am simţit… vii – des chise, libere, curioase. Cele amorfe m-au re spins întotdeauna, oricât de frumoase ar fi f

ost. Cred că e superb când în prezenţa ta o femeie timidă se deschide, înfloreşte, îşi cap ătă încrederea în propria-i frumuseţe şi put ere de seducţie, când o femeie cuminte înne buneşte sau când o femeie obişnuită să dom ine se-mblânzeşte şi, pentru o clipă, lasă jos armele, dezvelindu-se vulnerabilă – înseamn ă că le-ai câştigat încrederea, iar pentru mi ne asta a fost întotdeauna o imensă satisfac ţie.

— Metode de seducţie?

— Solicitaţi sfaturile unui diavol bătrân?

Râsul scurt fusese cald, nicidecum jignit or.

— Glumeam. Nu ştiu ce să vă spun, cred că seducţia e ceva atât de personal încât cu greu se poate vorbi despre ea. Aş zice doar că în prima fază nu e nevoie de cuvinte, iar asta înseamnă că ai nevoie de intuiţie. La u

n moment dat se-ajunge totuşi la dialog şi at unci mulţi sunt tentaţi să spună ceea ce-şi î nchipuie că aşteaptă să audă celălalt – e un lucru pe care l-am evitat întotdeauna, care f alsifică enorm. Am preferat să folosesc cuvi ntele pentru a limpezi lucrurile – de exempl u am spus de fiecare dată că nu caut iubire a, şi cu atât mai puţin o relaţie. Ba chiar, de şi asta anulează din start jumătate din şans e, că sunt un mare admirator al aventurii. V- aţi gândit vreodată de ce termenul acesta e perceput atât de negativ când e vorba de bă rbaţi şi femei? Desemnează ceva lipsit de su bstanţă, de-a dreptul condamnabil. Pe când, în orice altă direcţie, eşti îndemnat mereu s ă nu ratezi marea aventură, să nu-ţi pierzi s piritul de aventură...

— Ce-nţelegeţi mai exact printr-o aventu ră?

— Nimic altceva decât o întâlnire între u n bărbat şi o femeie, dar o întâlnire care, di n cauza sexului, implică un anume risc. Cee a ce cred că o deosebeşte esenţial de... înce putul unei relaţii, bunăoară, e lipsa proiecţii lor de viitor. Conştiinţa faptului că se întâm plă ceva, nu că începe ceva. Relaţiile, presu punând o continuare, se pot transforma într -o permanentă aşteptare. Imaginaţia începe automat să proiecteze viitorul relaţiei – în af ară de faptul că-n felul ăsta mintea e mereu cu un pas înainte, ratând prezentul, se-ntâm plă ca realitatea să se-ncăpăţâneze să nu re specte scenariile. Şi-atunci apare suferinţa. Mi se pare de-a dreptul masochist. În schim b, aventura e asemenea unei bule, un timp aparte. Asemănător oarecum, dacă-mi îngăd uiţi comparaţia, cu ceea ce e pentru credinc ioşi sărbătoarea. Profunzimea ei stă în inten

sitate. Nu doar a trăirii sexuale – e vorba de alerteţea creierului şi rapiditatea luării deci ziilor, de cât poţi dărui fără siguranţa unei r eciprocităţi, de câtă încredere eşti capabil s ă acorzi şi de cât de mult te poţi abandona. Până la urmă e un risc pe care ţi-l asumi, ba zându-te pe flerul tău în materie de oameni.

Simţise nevoia să riposteze.

— Majorităţii oamenilor, relaţiile pasage re, chiar dacă nu-nseamnă adulter, le lasă u n gust destul de amar, un sentiment de deza măgire.

Bătrânul se oprise câteva clipe, părând c ă se luptă cu ceva.

— Vedeţi, eu cred, de fapt sunt chiar sig ur, că asta se întâmplă din cauza aşteptărilo r. Oamenii se gândesc: „Trebuie să fie mai mult de atât!” şi majoritatea înţeleg prin ast a continuare, durată. Dacă aşteptările ar fi l

egate doar de momentul în sine, sentimentu l de mulţumire ar avea mai multe şanse. Ast a înseamnă însă să ajungi să apreciezi ceva tocmai pentru că mâine nu va mai fi, pentru că e acum, aici, fragil, unic – exact ca viaţa noastră, nu!?

Încă un zâmbet care atunci, în timpul int erviului, îl călcase pe nervi, dar pe care acu m îl percepe altfel, mult mai puţin nociv.

— Ce v-au oferit toate femeile pe care le -aţi cunoscut?

— În primul rând plăcere. Obsesia timpu rilor noastre, dacă nu mă-nşel. Ceva ce le-a m oferit la rândul meu, sporindu-mi în felul acesta propria satisfacţie. Iarăşi, nu e vorba doar de sex. Respectul cu care tratezi o fem eie îi poate dubla plăcerea, iar ceea ce cred că o face cu adevărat fericită e senzaţia că, fie şi pentru o clipă, se află în centrul univer

sului tău, că e tot ce contează. Sper că am o ferit trăirea asta tuturor femeilor cu care a m fost. E ceva ce nu poate dura o viaţă – via ţa înseamnă mult mai mult, nu!?

Nu spusese nimic şi bătrânul continuase, încercând parcă să nu-l jignească:

— Până la urmă, contează mulţumirea, î mpăcarea noastră cu ceea ce suntem şi cu c eea ce am făcut. Sentimentul împlinirii.

Opreşte imaginea şi priveşte îndelung chipu l bătrânului. Apoi îşi toarnă restul de vin din sticlă şi iese pe balcon. Soarbe din pahar pri vind în lungul străzii la becurile galbene, înc onjurate de halouri luminoase. E un cartier l iniştit, în care lumea doarme la ora asta – g ândul că în curând o să meargă şi el la culca re devine dintr-odată nesuferit.

moş crăciun

Repetă încă o dată poezia, cu voce tare – fără greşeală. Între timp mama îi întinde bin e ştrampii, îi trage peste cap rochiţa nouă c u volănaşe şi îi încheie nasturii de la spate, apoi baretele pantofilor de lac. La sfârşit îi mai aranjează o dată funda roşie din păr şi î i cere un pupic – i-l dă repede pe obraz şi o i a la fugă pe scări, oprindu-se doar în sufrag erie. Dă ocol bradului încet, privindu-l atent ă – globul de la intrare n-a fost mutat din lo c, nici ciucurii covorului n-au fost clintiţi, aş a că poate răsufla liniştită. Se lasă în genun chi şi se strecoară înăuntru, apoi se aşază tu rceşte pe perna cu broderie. Globul-oglindă îi rotunjeşte caraghios chipul – arată de par că ar sufla în ceva, umflându-şi obrajii. Pe a ceeaşi crenguţă e prinsă cu clemă o lumâna re pe care-o va putea aprinde când se face î

ntuneric. În partea cealaltă, unde e cămara, atârnă una lângă cealaltă trei bomboane – s unt pline toate, nu doar ambalajele. Apleacă o creangă şi priveşte afară pe fereastră. Ma sa cea mare, mutată de dimineaţă lângă cal orifer, e acoperită acum de o faţă albă cu da ntelă pe margini. Chiar pe colţ, îngrămădite pe o tavă de metal, paharele reflectă lumina candelabrului scoţând clinchete imperceptib ile. În spatele lor, sticlele stau aliniate ca niş te soldaţi – capacele lor de metal lucesc ase menea unor coifuri, etichetele sunt scuturi c u blazon. Centrul mesei e ocupat de nişte pl atouri acoperite cu folie – smârcuri îngheţat e – şi dincolo de ele e o stivă de farfurii care închipuie, de bine, de rău, un turn de cetat e. Pe platoul cu picior pentru tort a aterizat deocamdată elicopterul fratelui ei, discorda nt în ansamblul câmpului de luptă. Băieţelul

tocmai intră în cameră, smiorcăindu-se cu b ărbia în piept şi urmat de taică-său, care înc earcă să-l consoleze: „Lasă, Răzvan, moşului o să-i placă şi dacă te-ncurci”. Acum nu are chef de el. Închide ochii şi scrutează un câm p nesfârşit de zăpadă peste care se bombea ză un cer plumburiu, greu – nu e sigură dac ă vine pe pământ sau prin aer. Rudolf e un r en zburător, asta o ştie oricine, dar poate că uneori are chef să lase urme pe zăpadă. Un acord neaşteptat o face să tresară şi să desc hidă ochii – aşezată pe taburetul din faţa pia ninei, mama şi-a lăsat mâinile pe claviatură, privind în jur pentru a observa efectul. Tatăl reacţionează prompt, începând cu o voce în groşată: „O, brad frumos, O, brad frumos…” Se aude şi vocea înaltă a mamei, în timp ce degetele ei lovesc clapele – nu e o melodie c are să le facă să alerge, aşa că se întoarce l

a bradul ei. Răsuceşte un glob albastru şi îi dă drumul să se învârtă, apoi rupe câteva ac e şi începe să le fărâmiţeze. Îl împinge cu pi ciorul pe Răzvan, care încearcă să vină lâng ă ea, făcându-l să se smiorcăie din nou – în v ocea tatălui, care o ceartă, nu simte nicio a meninţare. Îl urmăreşte cum toarnă în două pahare, aşezând apoi unul în faţa mamei, pe pianină. Ştie cum e băutura aceea de la ziua ei, când a gustat din paharele rămase pe ma să în timp ce părinţii îi conduceau pe musafi ri la poartă. Acum ar bea un sirop de zmeur ă cu sifon, dar nu prea îi vine să-şi părăseas că adăpostul – o să rămână acolo în continu are, pândind.

Îşi aranjează fesul în faţa oglinzii – e al drac ului de mic, parcă i-ar fi crescut capul. Apoi trage în toate direcţiile de barba confecţion

ată anul trecut dintr-un pachet de vată. I se agaţă în proprii-i ţepi, pe care n-a mai apuc at să-i dea jos cu toată alergătura – de dimin eaţă la piaţă, apoi le ai lui după vin, de nu şt iu câte ori la magazin, că nici asta nu ştie ni ciodată tot ce-i trebuie, mereu îşi mai amint eşte câte ceva. Cu atâta agitaţie nici nu mai apuci să te bucuri de sărbătoare, bei seara două pahare şi te loveşte somnul. Îi e milă şi de ea – în bucătărie de azi dimineaţă, nici să facă baie n-a avut timp şi uite, deja-i întuner ic. „Ai zis că eşti acolo la cinci, dacă te mai coieşti mult n-ajungi nici pe şapte!”, o aude strigând. „Lasă-mă, c-acum plec!”, strigă la rândul lui. „Du-te tu şi spală-te pe cap că nu te uşti până mă-ntorc!” Sunt peste 20 de ani de când fiecare ştie exact ce ar trebui să fac ă celălalt. „Las că-i bine!”, îşi zice cu jumăta te de voce, aruncând încă o privire în oglind

ă. Ia de pe pat centura veche, cu cataramă masivă, şi o încinge peste surtucul roşu – tivul de vată îi atârnă la revere şi manşete, dar acum nu are ce să-i mai facă. Iese din cameră şi se aşază pe scaunul din hol, să se încalţe. Miroase a sarmale şi damigeana cu vin de lângă uşă îi face cu ochiul – dac-ar putea, nu s-ar mai duce nicăieri. I-ar plăcea să stea nu mai ei, să mănânce în bucătărie fără să mai facă deranj, apoi să asculte nişte discuri cu colinde şi să bea câteva pahare. După aia, cine ştie, poate-i apucă cheful – nici nu-şi aminteşte de când n-au mai făcut-o. Dar nu poate. A promis şi-l aşteaptă copiii ăia. „Du şi tu damigeana-n cămară, că stă-n drum de azi dimineaţă! Mă-ntorc cu ăştia-ntr-o oră, vezi să fii gata!” Soţia lui se apropie să ia damigeana – o pupă pe fruntea transpirată şi o ciupeşte de fund, apoi iese.

Se zgribuleşte puţin în gerul de afară. D upă ce închide poarta, o ia hotărât în josul s trăzii – măcar e zăpadă şi totul pare curat, s crâşnetul ghetelor îi aminteşte de alte vrem uri. Se înviorează cu fiecare pas, parcă îi vin e din nou cheful – după ce termină cu ăia mi cii se întoarce cu Marineştii la el, mănâncă nişte sarmale, beau un vin şi se pornesc la c olindat. „O tragem până dimineaţă şi-apoi m âine Doamne-ajută!”, îşi zice în gând. Alune că de câteva ori şi dă din braţe pentru a-şi r ecăpăta echilibrul, înjurând în gând – „Ce b ecuri chioare, băga-i-aş în pizda mamii lor!” De la poalele dealului nu mai e mult; oricum s-a încălzit, mişcarea îi face bine. Firma unu i bar luminează anemic o bucată de trotuar – în timp ce se apropie de ea, uşa localului s e deschide, lăsând să răbufnească în stradă un nor de fum şi gălăgia dinăuntru. Ies trei

bărbaţi care se ţin unul de celălalt şi încear că să cânte o colindă. „Ăşti-au început devre me”, se gândeşte amuzat în timp ce coboară de pe trotuar pentru a-i ocoli. Unul dintre ei îl observă: „Nu, mă, moşu! Unde meri, mă? Pentru noi n-ai nimic?” Îşi continuă drumul f ără să privească înapoi, dar, exact cum n-ar fi vrut, aude câţiva paşi grăbiţi în urmă. O m ână îi smuceşte umărul: „Tu n-auzi, mă, mâ nca-mi-ai pula?!” Omul are o privire tulbure şi cuvintele îi duhnesc a alcool. Nu mai apuc ă să-i răspundă – vede pumnul şi în aceeaşi secundă nasul îi explodează într-o arsură cu mplită. În timp ce se prăbuşeşte, o altă lovit ură îl nimereşte în ureche, declanşând un ţi uit urât, asurzitor. De la nivelul pavajului m ai vede un bocanc care se înfige hotărât în s urtucul lui.

Cu o mână se ţine de stâlpul porţii, în timp c e cu cealaltă îşi presează coastele. Se aud c âţiva paşi, după care poarta se deschide. „C am târziu, moş... Vai de mine, ce s-a-ntâmpl at!?” „Nimic. Am căzut”. – încearcă să zâmbească, dar buzele nu-l ascultă, parcă i-au am orţit. Îl doare peste tot, urechea îi pulsează şi-l frige, nasul i s-a înfundat cu sânge. Stră bat împreună cei câţiva metri de curte. Mari neasca îi aşteaptă în holul luminat, gătită în tr-o cămaşa albă cu guler de mătase, ca o la valieră şi o fustă neagră cu pliuri. „Doamne Dumnezeule, Gelule, ce-ai păţit?!” „Lăsaţi-m ă să stau jos şi vă zic!” Se contemplă în ogli nda de lângă cuier – nu mai are fesul, din na s îi şiroieşte încă sângele, urechea pare um flată şi ce a mai rămas din barbă îi atârnă în tr-o parte, murdară de sânge şi noroi. „Băga -mi-aş pula!”, zice încet, fără să-şi dea seam

a că îl aud copiii. Abia când se întoarce obse rvă că îl privesc amândoi din pragul sufrage riei, cu ochii măriţi. Pe parcursul câtorva se cunde emoţia cu care-l aşteptaseră se presc himbă în altceva, care se întinde pe feţele lo r ca o umbră. Cel mic izbucneşte brusc în pl âns, iar maică-sa îl ia în braţe şi se aşază cu el în faţa pianului: „Cântăm ceva? Haide să cântăm ceva!” Fetiţa îl priveşte încă fix, ne mişcată – în ochii ei se cască încet un gol pe care habar nu are cu ce l-ar putea umple. O vede răsucindu-se fără să scoată vreun cuvâ nt şi îndreptându-se spre brad. „O, Doamn e!”, atâta mai poate zice, apoi intră în bucăt ărie şi se lasă să cadă pe un scaun. „Ce s-a- ntâmplat?” „Nişte beţivani, la birt, tocmai ie şeau...” „Dumnezeii mamii lor! Te doare ră u? Să-ţi aduc ceva?” „Lasă să-mi trag suflet ul, apoi mă duc acasă”. „Şi copiii? Poeziile?

Să le dai măcar cadourile… îţi aduc sacul!” Î şi priveşte prietenul în ochi, obosit: „Lasă-m ă-n pula mea, Radule! mai bine dă-mi un pa har cu apă, cred că mi-a rămas un smoc de vată-n gât!”

marea surpriză

Priveşte maşina care străbate rapid cei c âţiva metri de curte şi frânează în faţa vera ndei, făcând să scrâşnească pietrişul. Şofer ul coboară şi îl salută – e acelaşi tânăr înalt de data trecută, cu părul tuns scurt, costum gri-închis şi ochelari de soare cu lentile mar i. Trece în spatele maşinii, deschide portbag ajul şi scoate din el nişte plase roşii. Apoi, c u braţele pline, urcă treptele, apasă clanţa u şii cu cotul şi intră în casă. Îl aude salutând- o pe soţia sa şi refuzând politicos cafeaua ca re i se oferă. Se întoarce la maşină, scoate u

ltimele pachete şi închide portbagajul, duce totul înăuntru. La plecare îl salută din nou, urcă grăbit la volan, porneşte motorul şi, cu capul întors peste umăr, aşteaptă ca poarta să se deschidă complet. De aici nu-l mai ur măreşte, privirea lui soarbe bucata de şosea străbătută de zvâcnetele maşinilor şi, dincol o de ea, maidanul pătat de brumă şi plin de mărăcini – partea de la marginea carosabilu lui e colorată de gunoaie, în depărtare se zăreşte linia întunecată a unei liziere. După ce maşina a ieşit, canaturile porţii se apropie încet, îngustând imaginea aidoma faldurilor unei cortine de tablă, făcând-o în cele din urmă să dispară.

De foarte mult timp, asta e singura imagine a lumii de afară pentru el şi soţia lui. Pe deasupra plăcilor înalte ale gardului se văd doar vârfurile unor stâlpi de iluminat, între

care atârnă mai multe cabluri încâlcite – nic iun copac, niciun bloc. Nu e nimic de văzut, parcă ar trăi într-un crater de beton. Noroc cu iarba şi cei trei meri care cresc în capătu l curţii. Oftează şi se ridică încet din fotoliul de răchită, sprijinindu-se în baston. Poartă u n costum din stofă groasă, destul de vechi, i ar gâtul îi e înfăşurat într-un fular de lână al e cărui capete umflă reverele sacoului. Artri ta îi sfredeleşte genunchii, făcându-l să gea mă imperceptibil şi să decreteze în timp ce i ntră în casă:

— Astăzi o să ningă!

— Iar ne-au adus brânză de-aia proastă, îi răspunde soţia sa de după uşa deschisă a f rigiderului. Pe jos zac dezumflate plasele de plastic, al căror conţinut umple acum masa – o mulţime de cutii, pungi, caserole şi sticl e. Se aşază pe scaunul de lângă sobă şi o ur

măreşte o vreme cum se agită între masă, fr igider şi cămară. Şi-a încheiat capotul aiure a, ratând un nasture, aşa că îi stă într-o part e, iar părul alb, tapat în faţă, e turtit la spat e ca o plăcintă.

— Mai bei cafea? îl întreabă ea după ce t oate par să fi ajuns la locul lor.

— Puţină.

— Caldă nu mai e!

Îi toarnă ultimul rest din ibricul pe care î l clăteşte apoi în chiuvetă. În timp ce îşi am estecă zahărul, el apucă telecomanda de pe bufet şi apasă expert butonul cu numărul 4.

— Deja?

În ciuda protestului, ascultă şi ea ştirile *Observatorului*, oprindu-se de câteva ori din treburi ca să audă mai bine.

— Nenorociţii de bulgari! Cum dracu-au intrat ăştia în *UE*!?

Cele două televizoare, unul sport în bucă tărie şi altul mai mare în dormitor, sunt cele mai preţioase lucruri din viaţa lor. La începu t, în primul an, casa fusese aproape tot timp ul plină de soldaţi, procurori, documentarişt i, operatori. Îi interogaseră timp de săptămâ ni întregi, filmând totul, apoi îi obligaseră să urmărească sute de casete, punându-le cele mai absurde întrebări, uneori chiar ameninţ ându-i. Se întorceau mereu cu alte idei, cu n oi şi noi curiozităţi, dar în cele din urmă, câ nd ei epuizaseră tot ce aveau de spus, tot ce îşi putuseră aminti, interesul lor se diminua se şi în cele din urmă plecaseră, lăsându-i si nguri şi vlăguiţi. De atunci, în afara şoferilor care le aduc cele necesare, a unei femei car e face curăţenie în fiecare vineri şi a medicu lui care îi consultă când au nevoie, văd şi au d oameni doar la televizor. Noroc cu toate c

analele astea de acum, de pe care poţi afla t ot ce te interesează. Lui îi plac mult docume ntarele cu animale de pe *Discovery* şi cursel e de ciclism de pe *Eurosport* – în ultimii zec e ani nu a ratat niciun tur important. Urmăr eşte şi canalele româneşti, ştirile şi talk-sho w-urile, dar de cele mai multe ori îşi pierde răbdarea sau se enervează. Soţia lui se uită mai mult la seriale, de-a lungul anilor a urm ărit cu sfinţenie *Dallas*-ul, *Familia Guldenbu rg*, *Tânăr şi neliniştit*. Acum sunt atât de mu lte încât i se întâmplă deseori să le încurce personajele. În rest, îi mai plac *Teleenciclop edia* şi *Tezaur folcloric* – vocile calde ale pre zentatorilor îi amintesc de vremuri mai bun e. Şi amândoi sunt îndrăgostiţi de emisiunea de sâmbătă seara, o adoră pe fata aia.

Cu ajutorul televizorului zilele se scurg î ncet, aproape identice: mănâncă, îşi fac treb

urile prin casă şi curte, seara se aşază în pa t. Vorbesc puţin, rarele discuţii pe marginea vreunei ştiri sau emisiuni le stăruie în cap zi le întregi. Dorinţa de a ieşi pare să fi trecut şi ea, cel puţin niciunul dintre ei nu mai po meneşte despre asta.

La început fusese cumplit, după cel de al doilea an ea făcuse o cădere nervoasă şi tim p de câteva luni trebuise să înghită nişte pil ule mici şi roz. Stătuse lângă ea toată perioa da aceea în care îşi dorise să moară ca să se isprăvească odată totul, în care avea coşmar uri oribile care o făceau să se trezească urlâ nd şi continuau multă vreme după aceea. Er a mereu acolo, gata să-i satisfacă orice nevo ie; zile întregi stătuse pe marginea patului e i, ţinând-o de mână şi spunându-i că totul va fi bine. Până la urmă îşi revenise, iar în anii care au urmat se obişnuiseră să trăiască sin

guri, fără oameni. Vedeau aproape zilnic la t elevizor că poţi să o sfârşeşti şi mai rău. Mă car erau sănătoşi, ceea ce la vârsta lor era u n dar de la Dumnezeu – împărtăşeau aceast ă credinţă, deşi nu discutaseră niciodată de spre ea.

Sâmbăta asta a fost şi ea ca toate celelal te: ea a pregătit masa şi el a făcut câţiva pa şi prin curte, de-a lungul gardului, ea a urm ărit serialul de după-masă şi el ştirile de la o ra 7, apoi au cinat faţă în faţă la masa din b ucătărie. La 9 sunt în pat, în faţa televizorul ui – fata li se pare superbă în rochia ei vapo roasă, iar vocea vibrantă cu care prezintă ca zurile îi mişcă adânc. O privesc vrăjiţi; la un moment dat ea scapă câteva lacrimi, el tuşe şte încurcat de vreo două ori şi amândoi se bucură ca nişte copii când durerile oamenilo r sunt şterse ca prin farmec de zâmbetul div

in al fetei lor. Încet-încet se cufundă într-un vis pe care îl împart fără să ştie de ani de zil e: se văd în culise, aşteptând emoţionaţi se mnalul, ascultând vocea duioasă care anunţ ă publicului marea surpriză; apoi pătrund în lumina orbitoare a platoului, întâmpinaţi de ropote de aplauze. Fata-înger se îndreptă sp re ei şi îi sărută pe obraji, apoi îi conduce ab ia atingându-le braţele spre canapea şi se aş ază alături de ei, îndoindu-şi delicat picioare le, privindu-i în ochi…

Emisiunea se încheie şi el opreşte televiz orul, dar visul de aur continuă, îl duc cu ei î n somn – e speranţa lor cea mai mare, aceea că într-o zi îngerul îi va aduce din nou în mij locul oamenilor, spunându-le acestora că ei nu… că ei încă…

— Nicule, somn uşor!

— Noapte bună, Lenuţă!

animal

„Dintotdeauna-am refuzatsă-mi las trupul, ce-aruncă umbră, rănit de o idee care nu face umbră”. Günter Grass Radioul porneşte în fiecare dimineaţă la 7, setat pe un program cu ştiri şi muzică. Sar imediat din pat, merg la baie, dau drumul la apa rece şi-mi bag capul sub robinet – m-am obişnuit cu lucrul ăsta şi senzaţia e extrem de plăcută, simt cum aburul călduţ din minte se risipeşte. După ce mă-ntorc în cameră deschid larg fereastra şi inspir puternic aerul încă nepoluat de traficul străzii. Programul obişnuit de exerciţii, o-ncălzire şi trei seturi de forţă fără greutăţi, îmi ia cam 30 de minute. La sfârşit fac un duş rapid şi mă bărbieresc. Mănânc ceva uşor – iaurturi, fructe, pâine prăjită, unt, lapte – şi beau un ceai negru, tare şi foarte fier

binte.

La serviciu merg pe jos, nu e departe şi-ar fi inutil să iau un autobuz. Nu sunt un om com od, din cauza asta cred că n-am simţit nicio dată nevoia unei maşini personale. Lucrez d oar cinci ore pe zi, am suficiente venituri pe ntru a-mi permite luxul ăsta – la drept vorbi nd aş putea foarte bine să stau acasă, prefer însă să-mi umplu timpul cu ceva. Munca me a e simplă, cere totuşi atenţie şi îndemânare – lucrez într-un atelier de înrămat tablouri, utilat cu echipamente performante. E o afac ere de familie, iar eu sunt singurul angajat î n afara patronului şi-a soţiei sale. Ea se ocu pă de comenzi în micul magazin de la strad ă, iar patronul şi cu mine împărţim atelierul spaţios din spate. Nu vorbim prea mult, amâ ndoi preferăm să ne vedem de treabă în lini

şte, ascultând muzica de la un aparat vechi de radio. E o muncă plăcută şi deloc plictico asă – primim pentru înrămare tot felul de ob iecte pe care oamenii le consideră decorativ e sau care le amintesc de momente plăcute din viaţa lor: poze, diplome, scrisori şi pagin i vechi de ziar, goblenuri, puzzle-uri, hărţi şi afişe de film. Deşi sunt produse în serie, ra mele sunt de calitate, din lemn natural. Pale ta de modele şi culori e foarte largă şi din c auza asta clienţilor le vine greu să se hotăra scă, de multe ori ne cer sfatul. Cele cinci or e se scurg întotdeauna uşor, pe nesimţite.

În drum spre casă trec de fiecare dată prin piaţă şi-mi fac cumpărăturile – alimentele d e-acolo sunt mai proaspete decât cele din su permarketuri şi mult mai naturale. Mă gând esc ce vreau să mănânc şi iau doar necesaru

l, iar după ce ajung mă apuc de gătit – îmi fa ce plăcere şi mă pricep destul de bine, în pl us ştiu exact de ce am nevoie ca să fiu în for mă. După masă mă odihnesc întotdeauna o oră, citind un ziar sau urmărind un docume ntar, apoi îmi pregătesc echipamentul şi la ş ase pornesc spre centru – antrenamentele î ncep de la şapte şi-mi ia o oră să ajung la co mplexul sportiv, plimbându-mă liniştit prin p arc. Marţea şi joia merg la sala de forţă, un de-mi fac programul individual, iar lunea, m iercurea şi vinerea la un club de Muay Thai. Încălzirea şi seriile de sac şi pernă le fac şi aici singur, doar în partea a doua lucrez cu antrenorul la palmare şi ţinte. De cele mai multe ori am şi parteneri pentru sparing. În chei cu un sfert de oră de forţă fără aparate şi cu exerciţii de stretching. După antrenam ente fac întotdeauna un duş fierbinte şi stau

sub jetul puternic până mi se înroşeşte piele a. Pentru rehidratare beau o soluţie isotonic ă şi aproape doi litri de apă plată. Acasă mă nânc ceva uşor şi hrănitor şi beau un suc pr oaspăt de fructe sau un ceai de plante. Înain te de-a mă culca, mă uit la televizor sau cite sc.

Evenimentele la care sunt invitat au loc de o bicei sâmbăta, iar dacă e vorba de alt oraş mi se asigură întotdeauna transportul şi caz area în condiţii foarte bune. O maşină mă ia de-acasă sau de la hotel astfel încât să ajun g la locaţie cu 45 de minute înainte să-mi vi nă rândul. De obicei sunt parcări subterane sau foste uzine, cu ringuri improvizate, lumi nate puternic. Nu mă interesează să privesc alte meciuri, mă echipez şi-ncep încălzirea – pe măsură ce temperatura corpului creşte, s

imt cum ligamentele devin mobile şi muşchii se tensionează. Regulile luptelor ilegale sun t puţine, la fel şi loviturile nepermise. Nu ex istă categorii de greutate, iar mănuşile sunt mici, ca cele folosite în *MÂNA* – niciodată în să nu m-am bazat pe grosimea unei mănuşi. Prefer luciditatea şi concentrarea, viteza şi rezistenţa. Înaintea luptei sunt întotdeauna liniştit şi asta mă ajută să-mi observ mai bin e adversarii – nu simt faţă de ei nimic, nici u ră, nici înţelegere, nici frică, nici milă. Încer c să-nţeleg ce-i aduce acolo – unii luptă doar pentru bani, alţii pentru imagine sau faimă î n anumite cercuri, câţiva dintr-o bestialitate înnăscută. Am întâlnit foarte puţini care, la f el ca mine, sunt acolo pentru că le place lup ta – deşi e ceva foarte simplu, mi-e greu să e xplic plăcerea asta. Cel mai important lucru pentru mine e să rămân lucid pe toată durat

a meciului, să-nving concluziile şi aşteptăril e la care mintea ajunge automat, impunând u-mi gândul că lupta începe în fiecare secun dă şi că nu ştiu nimic despre celălalt. Aşa a m reuşit să câştig chiar şi cu adversari mai puternici – îi pierde propria lor minte, faptul că după două reacţii identice se-aşteaptă ca şi a treia să fie la fel. Am fost făcut knock-ou t doar de trei ori şi o singură dată am ajuns la spital.

Spectatorii-mi amintesc de nişte hiene – adu lmecă sângele şi mirosul ăsta-i aţâţă, încep să urle de poftă. Majoritatea sunt bărbaţi ca re se-mbracă bine, conduc maşini scumpe şi cred că-şi pot potoli foamea plătind sume ex orbitante şi rămânând în afara ringului. Pe f emei luptele par să le excite, îşi pierd cump ătul şi-ncep să strige obscenităţi care contra

steazăciudat cu ţinutele lor de gală. De mul te ori le simt privirile şi poftele – văd în min e un animal cu piele lucioasă şi mişcări agil e. De câteva ori şoferii mi-au transmis bileţe le cu adrese sau numere de camere de hote l, dar nu m-a tentat niciodată să accept o as emenea invitaţie. Nimic din ce se-ntâmplă a colo nu are o continuare. După lupte mă-nto rc acasă sau la hotel şi stau câte-o oră în ca dă, în apă fierbinte – totul se şterge încet, u rletele se estompează, adrenalina se scurge din muşchi. Vine apoi o oboseală cumplită, c a o măciucă.

În restul sâmbetelor mă plimb prin oraş intr ând în magazine sau mă întâlnesc cu cei câţ iva prieteni pe care-i am. Toţi sunt însuraţi ş i uneori mă invită la masă – soţiile lor se sim t stingherite în prezenţa mea, copiii mă priv

esc pe furiş în timp ce mănânc. De obicei în să ne întâlnim într-un club liniştit unde în w eekenduri se cântă jazz, bem câteva butelii de vin şi discutăm cam despre aceleaşi subi ecte: viaţa lor, serviciu, politică, fotbal şi fil me. Foarte rar se-ntâmplă să mă-ntorc acas ă conducând o femeie ameţită, pe care am c unoscut-o cu câteva ore în urmă. Dimineaţa îi fac o cafea şi-i chem un taxi – am ajuns să le recunosc pe cele care-şi doresc acelaşi lu cru ca şi mine şi nu am parte de scene peni bile. Duminicile mă uit de obicei la televizor sau închiriez filme de la un centru din aprop iere.

Nu am frici, nici nesiguranţe. Neliniştea mă cuprinde rareori, întotdeauna în somn – vise z că fumez, mâinile-mi tremură, simt un gol în stomac şi pieptul mi-e strivit de o presiun

e enormă. Aştept încordat să se-ntâmple cev a, dar mă trezesc de fiecare dată înainte ca acel lucru să se petreacă. Inima-mi bate put ernic, simt cum ceva din trecut mă trage îna poi – ştiu ce e şi rămân nemişcat, respirând adânc. E o luptă scurtă, tăcută, intensă – co nştiinţa câştigă pas cu pas teritoriul invadat de întuneric. Abia când sunt complet lucid mă ridic, merg în bucătărie şi beau un paha r cu apă, privind pe fereastră. Lumina galbe nă a becurilor de pe stâlpi tremură pe frunz ele copacilor, maşinile trec foarte rar, uneori un câine sau o pisică încearcă să scoată cev a dintr-un tomberon.

Am hotărât cândva demult să nu mă mai las furat de idealuri şi vise. Când se-ntâmplă tot uşi să-mi dea târcoale, mă concentrez întotd eauna asupra mâinilor: îmi privesc palmele,

îndoi degetele şi le desfac, rotesc pumnii str ânşi urmărind jocul tendoanelor şi venelor s ub pielea întinsă – cât timp sunt acolo, în ca rnea aia fierbinte, nu pot să fiu în altă parte. Majoritatea oamenilor pe care-i cunosc sunt conduşi de idei, au nevoie de scopuri – eu p ot trăi pur şi simplu, mi-e de ajuns.

bunica murind

Aşteptam să se termine, pentru asta veni sem acasă cu două zile în urmă – eram stud ent la Cluj, visam că am să devin scriitor, o r evistă îmi publicase primul text. Ştiam că nu mai e nimic de făcut. Petrecusem ziua dinai nte lângă patul bunicii, văzând-o cum se duc e; seara plecasem să dorm acasă, sigur că n -am să o mai prind în viaţă. Trăia însă când m-am întors, dimineaţa. Mama stătuse lâng ă ea toată noaptea, arăta răvăşită; la fel şi fr

ate-meu. Noi eram tot ce mai rămânea din f amilie.

Am ajuns la 8, doctoriţa tocmai îi injecta se morfina. A mai stat câteva minute, apoi a plecat spunându-ne că nu mai e mult – păre a mişcată, deşi o cunoştea pe bunica doar d e un an, de când se mutase alături, în casa l ui Iszlai néni. Am condus-o până la poartă, e ra o zi frumoasă. Şi-a recăpătat stăpânirea, mi-a spus că nu mai poate face nimic, să o c hem doar pentru a constata decesul. I-am m ulţumit şi m-am întors lângă bunica.

Cu o zi înainte deschidea încă ochii; într- un rând mi s-a părut chiar că mă recunoaşt e, zâmbise. Acum pleoapele îi păreau lipite. În ultima săptămână slăbise cumplit, dacă e ra să mă iau după faţa scofâlcită, cu gura su rpată înăuntru şi ochii afundaţi în orbite. Tr upul ei era însă la fel de mare. Îl văzusem g

ol pentru prima dată cu doi ani în urmă, dup
ă operaţie, când o spălasem de câteva ori cu
un burete – cu greu trecuse peste ruşinea as
ta. M-a uluit corpul acela uriaş, moale, cu pi
elea incredibil de albă şi fină: semăna cu o s
tatuie a fertilităţii, deşi născuse un singur c
opil. De dragul lui îşi revenise atunci, accep
tând să mai trăiască o vreme. Nu ştia că va
ajunge să-l îngroape – asta-i clătinase credin
ţa, o auzisem spunându-i preotului de la obr
az că aşa ceva nu se face. Se referea la Dum
nezeu.

M-am plimbat prin casă. De câţiva ani n
u mai era la fel, se rupsese ceva, o legătură
invizibilă. Îmi luase ceva timp să-mi dau sea
ma că bunica şi casa erau totuna. Mobilele v
echi, hainele şi aşternuturile din dulapuri, b
orcanele aliniate în cămară, covata din baie,
vasele din bucătărie, soba veche cu plită – tr

upul ei se prelungea în toate obiectele, asta însemna de fapt „casnică”. Şi atâta timp cât avusese putere, bunica păstrase perfect cur at trupul ăsta mare. Acum era dezordine, m urdărie chiar; vasele alandala, borcanele go ale pline de praf, hainele învălmăşite. Singu rul lucru care rămăsese neschimbat era mir osul din bufet, unde ţinea paharele şi câteva poze cu noi. Un miros de scorţişoară, cuişoa re şi încă ceva, niciodată nu-mi dădusem se ama ce – mă ducea cu gândul la ceva vechi ş i bine uns, cum erau cărţile de joc ungureşti pe care le păstra acolo. Am deschis vitrina ş i am inspirat puternic aroma aia, încercând să mi-o întipăresc în creier – ca la împărtăşa nie, trup din trupul bunicii.

Pe la 9 a început să horcăie – un sunet m acabru, care te zgâria pe creier. Ne-am sper iat. Frate-meu mai ales, nu putea suporta să

o vadă chinuindu-se aşa. Se uita la ea şi rep eta întruna: „Draga de ea!”. Era înnebunit, bunica îl crescuse. Nici mama nu se putea o pri din plâns – o iubea, o respectase toată vi aţa, în ciuda divorţului şi a tot căcatului de după aia. Pe mine mă obseda gândul că se p ierd toate poveştile pe care nu apucase să m i le spună – simţeam ca şi cum cineva mi-ar tăia rădăcinile.

Am ridicat un stor şi am deschis puţin ge amul, să intre lumina şi mirosul perilor. Apoi am ieşit în curte. M-am aşezat pe băncuţă, a m aprins o ţigară. N-aveam stare; am mers î n grădină şi m-am uitat o vreme la straturile goale, apoi am deschis portiţa, am trecut pri n curtea părăsită a găinilor şi am intrat în ş opru. Un păianjen mare şi gras ţesuse o pân ză chiar la colţul uşii. Paradisul bunicului – r indele, ferăstraie, o menghină uriaşă de lem

n, dălţi, ciocane. Când eram mic nu mă lăsa să intru acolo, ar fi fost în stare să-mi tăbăcească pielea dacă-i mişcam ceva din loc. Ave a fixuri. Mi-am amintit dintr-odată crizele lu i de nervi şi m-a pufnit râsul. Râdeam ca pro stu' în şopru, nu mă mai puteam opri. Bunic a murea în casă. Până la urmă m-am întors.

Ultima oară îmi povestise de război, cân d trăiseră în Ungaria. Trecuse frontul, ruşii se purtau mai rău ca nemţii. Bunicul era la s erviciu când au venit soldaţii şi au strâns câ teva femei să le spele hainele. Nu altceva, p oate doar mai râseseră de ele. După câteva ore, când s-a întors acasă, bunica şi-a găsit bărbatul foc şi pară: „Unde-ai fost? Cu cine? Arată-mi!" Era dulgher, şi-a luat tesla cu el. Bunica l-a condus câteva străzi mai încolo, l a o casă în podul căreia întinseseră hainele. Era un soldat acolo, dar s-a ascuns după uşă

şi bunicu’ nu l-a zărit. Îşi pierduse minţile: a smuls sforile şi-a tăvălit albiturile în praf, că lcându-le şi înjurând de toţi dumnezeii. Apoi şi-a luat nevasta de o aripă şi s-au întors aca să. Pe drum au dat nas în nas cu un ofiţer ru s şi bunicu’ rugase o vecină să-i traducă că-i fute-n gură pe el şi pe tot neamul lui de căc ănari care nu-s în stare să-şi spele singuri iz menele. Nu se întâmplase nimic, poate feme ia spusese altceva.

Nici nu mai ştiam de când începuse horc ăiala. O oră, poate două – părea o veşnicie, parcă ne-ar fi sfredelit timpanele. De la o vr eme mi se năzărise că sună de parcă ar face sex şi gândul ăsta nu-mi mai dădea pace. Ap oi brusc s-a oprit, un geamăt prelung şi gat a, linişte. Frate-meu a strigat, s-a repezit sp re bunica hohotind. Am văzut că l-a auzit – c u un efort cumplit s-a întors, pieptul i s-a u

mflat cu greu, scârţâind. A început iar horcă iala. Nu mai suportam. Am ieşit din cameră, în bucătărie, dar se auzea şi acolo. Am intra t în baie şi am închis uşa după mine.

M-am aşezat pe grătarul de la vană şi a m aprins o ţigară. Mi se părea că tot se aud e horcăitul. Luasem de pe bufet un pix şi un plic albastru, am început să scriu. Asta mi-a venit: *„Moartea se urcase pe bunica şi-o căl ărea în lege, nu puteam suporta s-o aud icni nd în felul acela în care n-o auzisem nicioda tă, gemând aşa cum fac femeile în abandon area deplină, m-am refugiat în baie dar nici acolo n-am scăpat, aşa că am fumat şi-am pr ivit un fir subţire de apă scurgându-se-n chi uvetă până când zgomotele acelei iubiri infe rnale au încetat, moartea se slobozise fără a prinde plod în pântecele acelui suflet al bun icii care era de-acum pământul, am privit g*

ura ei căscată, limba de calcar ca un jgheab pe care urca tremurând un singur bob de ap ă, un diamant rotund care s-a desprins de p ământ şi s-a rostogolit sclipind în sus, pentr u a se scufunda în acea mare de deasupra …”

După ce am terminat am mai fumat o ţig ară. Mă simţeam dintr-odată liniştit, horcăit ul nu mă mai deranja. Am pus plicul în buzu nar şi m-am întors în cameră. Mi-am pus un scaun lângă pat şi am privit-o pe bunica pân ă când s-a terminat. Frate-meu s-a repezit ia r, dar l-am prins în braţe, i-am îngropat faţa în umărul meu şi i-am zis blând: „Las-o! Las- o să se ducă, n-o mai chinui!” A izbucnit în p lâns, dar am reuşit să-l scot din cameră, am tras-o şi pe mama de braţ. Plângeau amând oi în hohote, dar tot am mai auzit suspinul d e uşurare al bunicii.

film

— Wassup, man?

— Salut! Uite, te aşteptam.

— Sorry c-am întârziat, m-am întâlnit cu Radu pe drum şi s-a apucat să-mi povesteas că cum s-a despărţit de Vodo – o ştii, nu? Er au împreună de vreo şase ani, big bad love. Şi-n aceeaşi săptămână l-au anunţat de la jo b să-ţi caute altceva – firma la care lucrează e un fel de… sucursală… a unei companii a mericane, care-a ales să se retragă de pe pi aţă. În fine, era cam disperat şi-a trebuit să-l ascult. A încercat să se lipească, dar i-am z is c-avem de discutat şi nu se poate. Fiţi am abilă!… Bună… un *Beck's* îmi daţi şi mie, vă rog? Mulţumesc. Toată ziua am alergat, băg a-mi-aş! Tu ce mai faci?

— Bine, mi-am luat o pauză. Am reîncep

ut să scriu… după aproape un an în care-am băgat doar serviciu. Deja simţeam că mă tâ mpesc.

— Cool, mă bucur mult! Că scrii vreau să zic, ştii că-s un mare fan. Chiar mă gândeam într-o zi că n-am mai citit de mult ceva scris de tine. Ce-i, roman?

— Nu, nu… E un scenariu. Mă gândeam să-l bag la un concurs de scurt metraje.

— Super tare! Oricum textele tale erau s uper cinematice. Da bănuiesc că-i altceva să scrii chiar scenariu. Ai mai încercat?

— Nu, dar am citit câteva, găseşti pe net tot ce vrei. Şi-am văzut destule filme…

— Da, man, asta aşa-i! Chiar împreună a ş zice c-am văzut câteva.

— Cred că ştiu destul de bine cum se fac e, tehnic vorbind. De idee nu-s sigur, nu ştiu cum să-ţi zic… Adică o idee de film e altfel d

ecât una literară – trebuie să vorbească altf el, să mizeze pe altceva. Mie mi se pare ok i deea asta de la care-am pornit, da voiam s-o mai discut cu cineva, s-aud înc-o părere. De-aia te-am sunat… Chiar, merçi c-ai venit!

— No problem, man! Oricum nu ne văzu serăm de mult. Şi dacă părerea mea te poat e ajuta cu ceva, na, mă bucur. Uite şi bericic a. Mulţumesc. Cheers!

— Noroc! Textul e doar o schiţă, nici nu l -am adus – nu, asta-i altceva, o schiţă cu loc ul. Dar o să-ţi povestesc despre ce-i vorba, s per să-ţi poţi face o… imagine. Să-mi zici cu m ţi se pare ideea. Detaliile…

— Hei, m-am prins. Hai că te ascult, bag ă!

— Ok… ok. Uite, la-nceput totul e filmat de sus… camera coboară parcă din cer… se-apropie de pământ. Ştiu c-ar fi dificultăţi teh

nice, da acuma vorbim la modu’ ideal, ok!? Suntem deasupra Deltei. M-am uitat pe *Goo gle Earth*, de la 1.000 de metri unele porţiu ni din ea se văd ca preparatele alea de la mi croscop, nişte celule verzi cu contururi negr e… Sau ca mătasea broaştei pe un lac întun ecat – e foarte mişto! Încă un plonjon şi totu l se transformă, începi să-ţi dai seama că e o -mpletitură de canale şi insule acoperite de vegetaţie. Camera coboară în continuare şi l a un moment dat apare-o casă – o pensiune construită pe malul unui canal. Pe măsură c e ne-apropiem de ea vedem că e-o clădire al ungită, cu acoperiş de stuf şi-un balcon care se-ntinde pe una din laturi… Aşa, de pe balc onul ăsta se intră-n camere, sunt vreo patru cu totul. La un capăt e o scară pe care se co boară la terasa construită pe piloni deasupr a canalului – e-o terasă mare, cu balustradă

la margini, pe care sunt câteva şezlonguri, o umbrelă de soare, o masă cu scaune de răch ită. Aşa… şi-un jacuzzi mare. Câteva trepte duc şi mai jos, la un ponton mic de care sun t amarate două bărci cu motor. Uite, am des enat totul. Ăsta-i balconul, terasa, pontonul …

— Tare! Chiar există o asemenea pensiu ne?

— Nu ştiu, eu n-am fost decât la Sfântu Gheorghe şi-acolo-s altfel. Dar am văzut una care-avea jacuzzi afară, pe-o terasă podită c u lemn, şi-arăta foarte bine. În fine… aşa mi-am închipuit eu locul. Importantă e camera care vine de sus până deasupra pensiunii ăs teia şi planează la onălţime de la care se pot observa toate detaliile – terasa, jacuzziul, bă rcile. Apoi fade to black, eventual genericul, încă nu ştiu.

— Aha!

— Aşa… În scena următoare e deja sear ă. Suntem pe terasa pensiunii, care-i lumina tă de lampioanele electrice de la colţurile ba lustradei. Lângă masa de răchită e şi o lamp ă cu abajur sau altceva care o luminează. Pe masă pahare, o sticlă de whisky, apă minera lă, *Cola*, alune… Pe scaunele-fotolii sunt trei persoane: un bărbat spre 50 de ani, un băiat de 28 şi o fată de vreo 21. Bărbatul are un î nceput de burtă – în rest se ţine bine, bronz at, păr grizonant. E în slip şi şlapi, doar în p artea de sus are o cămaşă colorată, deschei ată la toţi nasturii. Pe piept îi atârnă o cruci uliţă de aur prinsă de un lănţişor. Vorbeşte d estul de tare şi uneori râde zgomotos, lăsân du-şi capul pe spate. Tânărul e destul de îna lt, bine făcut – poartă un tricou alb mulat, b ermude maro şi şlapi de piele. Înfăţişarea lu

i trebuie să aibă ceva dur, oarecum brutal. F ata e prietena lui – mai scundă, cu un corp b ine proporţionat, ba chiar destul de voluptu os, şi trăsături plăcute. Poartă pantaloni scu rţi albi, sandale şi un maiou portocaliu, iar p ărul i-e prins într-un coc simplu. Discuţia se poartă între cei doi bărbaţi, fata intervine fo arte puţin. Încă nu m-am gândit exact despr e ce vorbesc, ştiu doar ce vreau să se-nţelea gă din discuţia asta. Că tânărul e destul de s igur pe el, şi-a găsit un rost, e pe cont propr iu. E obsedat de pescuit – a fost în Deltă de mai multe ori cu prietenii lui, acum şi-a adu s şi iubita. Ea nu-i prea împărtăşeşte pasiun ea, a fost cu el în barcă o singură dată, dar asta nu-l face să renunţe la vreo partidă – e un mare egoist. Cât timp e la pescuit, priete na lui stă la plajă, citeşte, se uită la televizo r, doarme. E încă studentă, destul de timidă

– în general par un cuplu destul de nepotrivi t, te-ntrebi unde s-or fi cunoscut. Bărbatul c elălalt trebuie să fie mult mai greu de citit. E-aici pentru pescuit, dar nu se ştie dacă-i c u familia, prietenii… Lasă impresia unui afa cerist, genul noii clase de mijloc, probabil fo st bişniţar – asta se poate sugera printr-o re plică aruncată la întâmplare. Siguranţa lui d e sine e de altă natură. Pot vorbi de exempl u despre situaţia din ţară, genul ăla de disc uţie banală şi plină de clişee. Par să se fi cu noscut doar aici, la pensiune. Ce zici, ţi-i poţ i închipui?

— Îi văd perfect. Zi-i mai departe!

— Ok! Aşa… cei trei stau la masă şi pove stesc. Aaa, la un moment dat trebuie să apa ră o chelneriţă sau altcineva de la pensiune, să nu pară părăsită. Sau să treacă pe balcon alţi locatari – în fine, astea-s detalii de care-

o să mă ocup. Ok, revenind la oamenii noştri – fata bea doar *Cola*, bărbaţii şi whisky. Cei doi povestesc, la un moment dat vor aminti şi de partidele de pescuit din zilele trecute – au fost cu aceeaşi barcă şi nu le-a mers rău, mai ales tânărului. Din discuţie se-nţelege că e ultima seară pe care-o petrec la pensiune, urmând ca a doua zi, după pescuitul de dimineaţă, s-o pornească spre case. Pe măsură ce se pilesc vorbesc tot mai tare, mai aprins. Pot ajunge şi la fotbal, de exemplu. Fata nu mai zice aproape nimic. Camera o să insiste tot mai mult pe faţa bărbatului, pe felul în care-i priveşte pe cei doi tineri – e ceva ciudat în felul în care-i studiază, dar nu poţi să-ţi dai seama ce e-n capul lui. Ce zici, poţi vedea scena?

— Da. Mă-ncearcă o bănuială legat de ce-o să urmeze… da, de fapt, se poate-ntâmpla

orice. În fine, zi-i până la capăt. Scuze o sec undă… Îmi mai aduceţi şi mie una? Merçi! G ata, dă-i bătaie!

— Aşa… ok! Apogeul serii: bărbatul le pr opune celorlalţi doi o baie în jacuzzi. E dest ul de mare să-ncapă toţi trei. Băiatul s-a ca m pilit şi parcă s-ar băga, încearcă să o conv ingă şi pe prietena lui. Ea îl refuză, evident stânjenită de idee, spunându-i că e obosită ş i vrea să se culce. Până la urmă renunţă şi e l – stabileşte cu celălalt să se vadă la patru ş i jumătate pe ponton, îi strânge mâna şi ple acă cu fata spre cameră. Rămas singur, bărb atul îşi mai toarnă whisky în pahar, apoi îşi s coate cămaşa şi intră în jacuzzi. Camera se- apropie încet de faţa lui, pe care nu se citeş te nimic – cu imaginea asta se-nchide scena.

În următoarea e dimineaţă, dar încă întu neric. Balconul e luminat de becurile de dea

supra fiecărei uşi. Tânărul iese din ultima ca meră încărcat cu echipamentul de pescuit şi -nchide cu grijă uşa. Îl urmărim cum străbat e balconul şi terasa până la ponton, unde ba rcagiul îl ajută să-ncearce totul. Schimbă câ teva cuvinte, aşteptând s-apară şi celălalt. P ână la urmă băiatul se-ntoarce pe balcon şi bate la prima uşă. Durează aproape un minu t până când bărbatul îi deschide – arată cam răvăşit şi se scuză că nu mai vine, a băut pr ea mult şi se simte rău. Îl urmărim pe băiat, care se-ntoarce la ponton şi porneşte împreună cu barcagiul – un far luminează în faţa l or apa acoperită de ceaţă, copacii negri car e se înnoadă deasupra canalelor. Ajung la u n lac mărginit de stufăriş, ancorează şi îşi p regătesc sculele. Răsăritul îi găseşte lansân d şi recuperând. Primul atac de ştiucă, urma t de replica băiatului: „Am luat-o!” Peştele a

dus încet spre barcă, minciogul pregătit… Ş i tăiem scena aici.

— Hârşti!

— Termină! Suntem iar la pensiune, pe t erasă – e dimineaţa devreme, o uşoară ceaţă care se ridică de pe canal, lumină lăptoasă. Tipul mai în vârstă îşi bea cafeaua singur, aş ezat într-unul din fotoliile de răchită. E-mbr ăcat într-un halat de baie bleumarin şi şlapi. Priveşte-n gol, cu aceeaşi faţă inexpresivă. După ce soarbe ultima gură se ridică şi urcă scara spre balcon. Merge până la ultima uşă şi bate de mai multe ori, tot mai tare. Până l a urmă fata deschide – are pe ea nişte panta loni scurţi şi un tricou mulat, pare ameţită d e somn. Tipul împinge uşa cu umărul şi intr ă-n cameră – în clipa-n care ea încearcă să ţ ipe o prinde şi-i acoperă gura cu palma. Och ii ei se umplu de groază, se zbate să scape,

dar bărbatul o imobilizează. Sonor totul va fi un amestec de icnete, ţipete şi hohote înă buşite, foşnete… O împinge spre lada frigori fică din colţul camerei şi când ajung acolo o răsuceşte, aplecând-o peste ea. De-aici totul e filmat din partea cealaltă – focus pe faţa fe tei, cu mâna tipului astupându-i gura. El e-n plan secund, blurat – cu mâna liberă îi dă jo s pantalonii şi îşi desface halatul. Ochii ei în groziţi. Spasmul de durere în clipa-n care bă rbatul intră în ea. Atrocitatea. Fade to blac k. Ecranul rămâne negru câteva secunde.

Următorul cadru e filmat complet diferit, cu o cameră mobilă. Vedem totul prin ochii f etei – imaginea tremură-n ritmul plânsului e i, pe care-l şi auzim. De văzut n-o s-o mai ve dem, nu se va privi-ntr-o oglindă. Din felul î n care apare fereastra, răsturnată, ne dăm s eama că stă întinsă pe pat. Plânsul ei – lung,

nesfârşit, cutremurător. S-a-ntâmplat un rău ireparabil, nimic n-o să mai fie vreodată ca î nainte. Îi e groază de tot ce va urma. E sing ură. Trebuie să simţim toate astea, ascultân du-i plânsul, privind prin ochii ei. Niciun cuv ânt. Fade to black. Sfârşit. Cam asta-i… Ce z ici?

duminicile

Întinde mâna şi opreşte alarma telefonul ui, apoi se ridică şi iese din cameră. Celălalt a deschis ochii, dar rămâne în pat, încercân d să mai fure câteva minute de somn. Se ur neşte abia când simte mirosul cafelei şi mer ge buimac la toaletă. Apoi, instalaţi la masa din bucătărie, îşi toarnă în ceşti, amestecă z ahăr, lapte. Beau în linişte, privind pe fereas tră – în dreapta, pe deal, crucea de la Belve dere sclipeşte în soare, în partea cealaltă o

ceaţă uşoară stăruie deasupra Someşului. S e îmbracă pe rând, fără chef, mai fumează c âte o ţigară la ultima gură de cafea. În cele din urmă pornesc. Afară e răcoare, dar aeru l e limpede şi strălucitor – o zi frumoasă de octombrie, total nepotrivită cu sictirul lor. O zi perfectă pentru pescuit. Până la gară mer g pe jos, nu are rost să aştepte tramvaiul. În cep concursul de duminici, un joc inventat d e ei.

Mă trezesc transpirat, pe nişte aşternuturi j ilave. Paravanele de pânză din jurul patului filtrează o lumină blândă, iar ventilatorul su spendat de tavan face s-adie un aer de seră. Femeia doarme alături, întoarsă cu spatele. Pielea ei e uscată şi netedă, de culoarea mie rii. Are un picior întins şi pe celălalt ridicat spre piept, de parc-ar alerga – prin despicăt

ura feselor i se vede sexul bombat, ca un fru ct. Îmi trag pantalonii verificând portmoneu l, mă-ncalţ şi ies cu cămaşa în mână. Bâjbâi printr-un coridor întunecos spre becul verd e, găsesc uşa şi-o deschid – durează câteva secunde până când ochii mi se obişnuiesc c u lumina puternică de-afară. Am nimerit înt r-o curte înconjurată de clădiri dărăpănate cu un singur etaj, încinse de o pasarelă cu b alustradă. Câţiva copii se joacă în praf, fem eile-şi văd de treburi, doi bătrâni stau la o masă sub o umbrelă – nu mă bagă nimeni în seamă, parc-aş fi invizibil. În mijlocul curţii e-o fântână de piatră. Deschid robinetul şi-mi arunc apă pe faţă, apoi mă frec la subsuo ri şi pe piept. Îmbrac cămaşa şi ies printr-o poartă albastră într-o stradă îngustă, care d ă la câteva zeci de metri într-una mai mare. E aglomerat, deşi e duminică dimineaţa – u

n furnicar neobosit prin care se strecoară c u greu câteva ricşe. Un vânzător ambulant v rea să-mi bage ceva pe gât, dar îl dau la o p arte şi-mi văd de drum. Merg în direcţia în c are bănuiesc că e hotelul. Nu-mi doresc dec ât un duş, o cafea tare şi-un mic dejun sănăt os.

În staţie îşi cumpără bilete de la chioşc. Un ul din ei îşi aprinde o ţigară, celălalt răsfoie şte ziarul gratuit găsit pe o masă:

— Auzi, mă, Britney Spears şi-a dus copil ul la spital! Aşa, şi Obama o să-mprăştie Sta tele Unite cum a făcut Gorbaciov cu *URSS*-u l…

— Mă doare fix în…

— Stai aşa, în Floreşti şoferii se-mpuşcă cu gloanţe de gumă, lui Monica-i place s-asc ulte operă şi să meargă-n Obsession, Boc a

mai luat o bulină roşie…

— Bine, mă, hai c-a venit busul.

Urcă ultimii şi rămân în picioare pe inter valul de la mijloc, deşi mai sunt locuri liber e. E rândul celuilalt.

Mă trezesc cu senzaţia plăcută că o parte di n oboseală a dispărut. A mai rămas însă des tulă şi, după ce beau cu sete din sticla cu ap ă de lângă pat, mă las să cad din nou pe per nă. E-o satisfacţie uriaşă în gândul că n-am de ce să mă trezesc, că nu trebuie s-ajung n icăieri, să verific mailuri sau să răspund la t elefon. M-am deconectat de la maşinărie. Po ate spre seară o s-ascult un buletin de ştiri l a radio, să văd cum merge lumea fără mine – scenariul ăsta mă face să zâmbesc, un zâ mbet larg pe care-l iau cu mine în somn. Vis ez mult, la un moment dat mă trezesc pentr

u câteva clipe dar apoi visul continuă, căldu ra patului s-a transformat într-o plajă pustie pe care stau întins, orbit de lumină, ca o şo pârlă leneşă. Când nu mai suport arşiţa, mă târăsc în mare, apoi ies şi rămân nemişcat p e nisip. Pleoapele mele filtrează o lumină ro z în care se mişcă un fel de celule şi mici pu ncte incandescente. Mă trezesc cu sunetul v alurilor în urechi – pentru mine, care n-am f ost niciodată în larg, marea-nseamnă linişt e. Ceasul electronic arată 15: 42. Deja mă d oare spatele de-atâta somn, ar fi bine să mă scol şi să mănânc ceva. Plănuisem să sărbăt oresc duminica plimbându-mă prin oraş, pri vind oamenii care ies de la biserică şi-adulm ecând mirosul de castane coapte, trecând p rin parc şi privind Someşul de pe poduri, da r e prea târziu. Am să fac doar un duş, găte sc ceva uşor şi pun un film. Iar seara mă cul

c devreme.

Autobuzul frânează destul de brusc înaintea staţiei, făcându-i să se clatine.

— Nu, morocănoşii!!

— Pariu că ăla cu baston prinde-un loc?

— Şi baba cu roşu pare-n formă!

Bătrânii se înghesuie la uşi, împiedicând u-i pe cei care vor să coboare. Au mâinile în cărcate cu sacoşe şi ochii aprinşi, sunt puşi pe harţă, gata să ucidă pentru un loc pe sca un. Din clipa în care s-au aşezat se destind, devin dintr-odată volubili şi curtenitori – înc ep să se sucească în toate părţile uitându-se după cunoştinţe, se înfiripă discuţii, femeile sunt tratate cu consideraţie. Râd amândoi, s pectacolul ăsta îi amuză în fiecare dimineaţ ă. La semafor, un alt autobuz opreşte pe ban da alăturată, iar ei îşi dau coate arătându-şi

o fată aşezată în dreptul lor. E drăguţă şi, at ât cât lasă să se vadă taiorul, are nişte sâni perfecţi – îi observă abia când autobuzul ei s e pune în mişcare şi îşi întoarce brusc capu l, ruşinată. În faţa catedralei câţiva oameni ascultă slujba transmisă la difuzoarele de pe stâlpi, privind spre poarta mare din lemn de parcă ar aştepta ca Dumnezeu să iasă în pra g şi să le facă cu mâna. Porumbeii de pe str eaşina de deasupra se înfoaie şi îşi curăţă p enele, plănuind un atac.

— Gata, poţi să-i dai drumul!

Afară e încă beznă când mă ridic pe margin ea patului. Ceasul arată 5: 29 şi-i blochez al arma înainte să-nceapă să sune. Rock m-a si mţit, se ridică şi el din coş întinzându-se pe labele din faţă şi căscând. Mă spăl repede şi iau pe mine un pulover cu gât, vesta, pantal

onii impermeabili şi ghetele de munte. Scot din frigider punga cu sandvişuri pregătită d e-aseară şi-o bag în geantă, îmi atârn minci ogul de curea, iau undiţa şi deschid uşa. Ro ck o zbugheşte înainte, oprindu-se să se piş e la primul copac, în timp ce eu încui şi pun cheia pe grinda de deasupra. Am hotărât să sărbătoresc duminica mergând până la lac ş i-o apuc decis în sus pe cărare, fluierând în falset o melodie cubaneză. Rock mi-o ia înai nte şi când ajunge la şosea începe să latre a iurea. Deja s-a luminat binişor. Îmi închipui prima trăsătură – un lipan, poate chiar un p ăstrăv – şi mâna mi se-ncordează pe mâneru l lansetei. Încep să sortez în minte muştele, încercând să mă hotărăsc cu care-o să înce p, şi când îmi dau seama ce fac m-apucă râs ul – de-atâţia ani nu reuşesc să lecuiesc ner ăbdarea asta. „Bătrâne, mai e pân-acolo!”, î

mi zic. „Bucură-te de pădure, adulmecă-i mi rosul care încă te-mbată, ascultă păsările ca re se trezesc, uită-te la câinele ăsta tâmpit c are uneori pare să-nţeleagă ce-i spui…”

Sunt singurii care coboară la capătul liniei. Cumpără un suc de la chioşcul din staţie şi-o iau printre blocuri, aprinzându-şi câte o ţi gară şi grăbind pasul. Când ies din nou la st rada principală, mallul se înalţă chiar în faţa lor. Urcă pe o rampă laterală şi se opresc o clipă în faţa unei uşi metalice pe care scrie *PENTRU PERSONAL*. Strivesc chiştoacele î n acelaşi timp şi intră, traversează un hol sl ab luminat şi ajung pe o alee cu magazine – unele au grilajele pe jumătate ridicate, înău ntru se spală pe jos şi se şterge praful. Lâng ă scara rulantă îşi strâng mâinile.

— Ai câştigat azi cu bordelul şi pescuitu

l.

— Mă, nici să dorm toată ziua nu m-ar d eranja!

Zâmbesc amândoi.

— Diseară mergem împreună?

— Da, ne vedem la colţ. Dacă n-ajung, te sun.

— Ok. Spor la treabă!

— Şi ţie, bătrâne! Salut.

obsesia

lui Augusto Monterroso când se trezeşt e, Obsesia e încă acolo. Ochii ei tulburi, uşo r injectaţi, îl privesc atent prin lentilele och elarilor – aceiaşi ochelari pe care-i ceruse să şi-i scoată pentru câteva clipe la prima lor î ntâlnire, insistând să o dezvelească în felul acesta, simţind că, dacă va reuşi, atunci o v a face şi altă dată, în alt mod. Ochelarii cu r

ame negre de baga, una din micile ei arme. „Lasă-mă!”, îi şopteşte în timp ce se ridică d in pat, forţându-se să nu se uite la coapsele ei strânse în ciorapi şi dezvelite până foarte sus. La baie îşi aruncă apă rece pe faţă, apoi se spală pe dinţi. „O să scap de tine!”, zice p rivindu-se în oglindă, suficient de tare ca ea să-l audă. Îl doare capul şi îşi simte pieptul pârjolit. Scotoceşte într-un sertar din bucătă rie până găseşte un *Algocalmin* şi îl înghite dând peste cap un pahar plin cu apă. Apoi p regăteşte cafetiera şi o pune pe foc.

La prima ţigară vorbeşte deja cu ea – îi r ăspunde la întrebări când ironic, când vehe ment, când plin de răbdare, de parcă ar face exerciţii de stil. Până i se face lehamite, oric um ea nu-l va înţelege niciodată, nu are cu m. Se întoarce în cameră şi porneşte calcula torul. Îşi verifică mailul, răspunde la două m

esaje urgente şi trimite o cerere de ofertă fi rmei de printing cu care lucrează agenţia lu i. Îi ia ceva timp să conceapă mesajele, nicio dată nu s-a priceput la asta. Tresare când ea îl cuprinde din spate, culcându-şi capul pe u mărul lui – rămâne o vreme aşa, apoi ocoleş te scaunul cu o unduire de dansatoare şi i s e aşază în braţe. Se cuibăreşte adânc în car nea lui, topindu-i voinţa, făcându-l să o acce pte. Pentru a suta oară încercă să-şi aminte ască cum apăruse în viaţa lui, de unde, cân d. Ţine minte prima întâlnire, obrăznicia ei ş i stinghereala lui, peste care reuşise să trea că pentru a o pune la punct. Primele ţigări f umate împreună, competiţia care le anima c ele mai banale discuţii. Urmaşe o perioadă c iudată, în care nu o mai observase. Şi apoi, dintr-odată, bum! – prezenţa ei de neignora t, dorinţa de-a o avea urcând în el ca o undă

seismică, acaparându-i gândurile, visele, su gându-l cu totul într-o gaură neagră. Priviril e, gesturile, atingerile întâmplătoare… „Întâ mplătoare pe dracu’!”, zice cu voce tare, dâ nd-o brutal la o parte.

Un plic pâlpâitor îl anunţă că are un mes aj nou. Citeşte oferta, apoi confirmă comand a adăugând că într-o oră ajunge să o ridice. Face un duş şi se îmbracă. Reuşeşte cumva să înghită o banană, apoi mai fumează o ţig ară şi îşi termină cafeaua. Afară e surprinză tor de cald, un soare blând de primăvară – l ângă trotuar curge un pârâiaş limpede, care se varsă într-o gură de canal. Când ajunge l a firma de printing comanda lui e gata, preg ătită într-o pungă. Schimbă câteva cuvinte c u fata de la recepţie – îi trece prin minte să o invite la un vin după program, dar până la urmă renunţă, în ciuda zâmbetului ei încura

jator. Ca întotdeauna, ajunge ultimul la servi ciu – de o vreme a şi renunţat să se mai scu ze. „Să vă fut!”, se gândeşte trecând printre birouri şi adulmecând reproşurile. Se apucă imediat de lucru, cu sentimentul că a dat pe ste o oază de nisip într-o junglă jilavă, sufoc antă.

La ora cinci, în timp ce colegii se îndrea ptă glumind spre locurile de parcare, rămân e nemişcat în mijlocul trotuarului. Priveşte c erul, soarele pe jumătate ascuns de un nor, f orma vagă de dinozaur a acestuia. Într-un tâ rziu îşi aminteşte de întâlnire şi se urneşte c u greu spre cafenea, adulmecând aerul. Obs esia îl aşteaptă pe trepte, citind dintr-o cart e şi fumând. Poartă o fustă-sac şi o geacă st râmtă din piele neagră, iar în jurul capului ş i-a înfăşurat ca un turban o eşarfă roşie – în clipa în care-şi ridică ochii spre el, buzele ei

se arcuiesc într-un zâmbet ucigător. Reuşeşt e să-i evite îmbrăţişarea de-o pasionalitate t eatrală, urcă scările şi intră în local. Se aşaz ă la o masă din aripa pentru fumători şi cer e chelneriţei un pahar cu vin alb sec – ei îi f ace semn să-şi comande ce vrea.

— Cum ţi-a fost ziua? îl întreabă.

— Mişto, plină de realizări! Voiai să vorb im, dă-i drumul!

— Discuţia trebuie să vină natural. Ce vr ei să zic…

— Scuteşte-mă! Niciodată nu zici ce crez i, mereu o-ntorci cu-ntrebările tale „naive”. Spune simplu: ce vrei? Ce aştepţi de la min e?

— Nu aştept nimic!

— Bravo! Nici eu n-aştept nimic de la tin e. Bine c-am stabilit asta!

— Auzi, eu n-am aşteptat niciodată! Era

m perfect împăcată de la început, ţi-am şi zi s. Tu erai ăla cu aşteptări.

— Mi-au trecut, slavă Domnului! Am aju ns să te cunosc.

— Chiar crezi că ştii ceva despre mine?

Prietenul apare la timp, se aşază pe scau nul liber şi cere o bere. Le ia un timp să aju ngă la ceea ce-i interesează – proiectul la ca re lucrează împreună ar putea să reuşească, mai trebuie doar un ultim efort, două săptă mâni în care să tragă tare. Termenul limită e aproape, dar încă se poate. Încearcă din r ăsputeri să se convingă de asta, dar mintea îi fuge mereu în altă parte. Nu se poate con centra, nu cu ea acolo – îi simte privirea, do rinţa, nu e nevoie de cuvinte. Când prietenu l merge la baie o trimite acasă, fără menaja mente. Comandă apoi o butelie de vin şi înc ă un pahar, încercând să abată discuţia de l

a nenorocitul de proiect – se va gândi mâine la el, astăzi are ceva de îngropat. Nu poate însă să-i explice aşa ceva prietenului său, ar începe să-i dea tot felul de sfaturi de rahat. Mai bine îl lasă să vorbească despre ale lui, ascultându-l neatent şi fumând ţigară după ţigară. Încet-încet, se cufundă într-o ameţeală care nu şterge nimic, ba dimpotrivă. Se bucură când, într-un final, prietenul se scuză că trebuie să plece – îl aşteaptă nevasta acasă.

În faţa cafenelei îşi strâng mâinile şi se despart. O ia spre staţia de taxiuri, dar până să ajungă acolo se hotărăşte să meargă pe jos – un drum liniştit de o jumătate de oră, în care îşi poate aduna gândurile, le poate pune în ordine. Pentru că asta trebuie să facă, ordine în cap. Şi să se pună pe picioare, să mănânce, să reia alergările. Să tragă tare la

muncă, până la epuizare. Şi mai ales să lucr eze la proiect – dacă le iese, ar fi un pas eno rm. Ajunge acasă limpezit, plin de hotărâri bune. Intră în apartament şi salută; apoi, în timp ce-şi dezbracă haina, o vede întinsă pe patul lui, fumând cu ochii în tavan şi căştile pe urechi. Simte cum îl loveşte subit un val de ameţeală – merge în bucătărie şi se lasă să cadă pe un scaun, fără să mai aprindă lu mina.

După un timp se ridică, îşi toarnă ceai în tr-o cană şi aprinde o ţigară. Se aşază din n ou. Mintea-i aleargă febril, îşi aminteşte bar ul, lumina albastră. Cei câţiva oameni, privir ile lor. Shoturile de tequila. Privirea ei. Prim a discuţie caldă, umană, fără competiţie. Pr ăbuşindu-i hotărârea, făcându-l să uite. Apoi brusc pasiunea, dând pe-afară. Primul sărut, muşcătura adâncă, mirosul de sânge. Mâna

lui căutând-o, desfăcându-i pantalonii, aduc ându-i gustul pe buze. Aproape că o avusese acolo, în bar, nu-i mai păsa de oameni. Dru mul spre hotel. Camera rece, cu tencuiala c ăzută de pe pereţi. Şi tot ce se întâmplase a colo, sortit să rămână acolo. În sfârşit sânii ei. Pizda mustindă. Primul lui spasm, izbăvir ea. Ţigara şi vinul acru cumpărat pe drum. Apa îngheţată de la duş. Pişatul ei fierbinte scurgându-i-se pe palmă, în cadă. Apoi dintr -odată dorinţa de-a o umili, de a-i frânge voi nţa. Culcând-o pe burtă, desfăcându-i coaps ele cu genunchii şi astupându-i gura în timp ce o pătrundea. Răbdând până când împotri virea i se topise, până când blestemele înce puseră să şuiere a chemări. Acceptând apoi revanşa, dinţii ei înfigându-i-se în spate, mâ na strângându-i cumplit penisul. Toată tandr eţea de după, nesfârşită. Somnul consimţit.

Dorinţa de dimineaţă. Totul încet, nesfârşit de încet. De data asta treaz, conştient. Simţi nd pericolul, ştiind că n-o să mai scape. Buc uria stranie a acestui gând. Apoi uşa închizâ ndu-se peste toate.

Amintirea s-a transformat într-o suferinţ ă care-i smulge un geamăt. Nu o pot face să treacă nici ţigările, nici alcoolul, nimic. Se ri dică şi merge în cameră. Vărul lui stă pe jos, înconjurat de cursuri răsfirate. Locuieşte la el de o săptămână, pe perioada sesiunii. Câ nd îl aude, îşi ridică ochii din foi şi-i zâmbeş te.

— Eşti ok?

— Mă apasă. Îmi vine să urlu.

— Urlă, glumeşte băiatul.

— Îţi aminteşti când mergeam la antrena mente? La bătrânu'? Mai ţii minte ghedanur ile pe care ni le dădeam?

Băiatul continuă să zâmbească.

— Îmi amintesc.

— Hai, bagă câteva! Nu glumesc. Stai lin iştit, n-o să urlu! îi zâmbeşte, nelăsându-l să se împotrivească. Te rog!

În cele din urmă tânărul se ridică. Stau f aţă în faţă, privindu-se câteva secunde în oc hi. Prima lovitură vine neaşteptat, tibia love şte coapsa scurt, nu foarte tare – şi-a lăsat l a timp greutatea pe picior, muşchiul era înc ordat. A doua se înfige mai tăios, parcă-l sec eră. Vin încă două pe coapsa cealaltă.

— Mai tare!

Se lasă când pe un picior, când pe celălal t. Loviturile intră scurt, seci, durerea e viole ntă, ascuţită. Icneşte scurt. Încă una şi picio rul stâng i se moaie, se lasă pe genunchi.

— Gata! Mulţumesc!

— Oricând! Mă duc la o ţigară.

Rămas singur, se târăşte în pat şi îşi trag e plapuma peste cap. Tremură de parcă ar a vea febră, faţa îi e udă de lacrimi. Geme cân d corpul i se contractă ca un arc. Spasmele continuă o vreme, ca după un orgasm violen t. Durerea se împrăştie încet în corp, cuprin zându-i şi creierul – îi face bine, măcar nu s e mai gândeşte, poate aşa o să adoarmă.

îşi

Trecuseră aproape două luni de când nu- l văzusem pe frate-meu şi m-am bucurat cân d m-a chemat la o cafea, a doua zi după ce mă întorsesem acasă. Ne-am dat întâlnire în centru, la McDonald’s, şi m-am plimbat pân ă acolo, admirând ultimele lucrări de înfrum useţare a oraşului. Era plăcut, poate prea ca ld pentru februarie, dar mie-mi convenea – nu suport iarna şi frigul. Credeam că vom fi

singuri, dar când frate-meu a parcat maşina lângă trotuar mi-am văzut nepoata tronând î n scăunelul montat pe bancheta din spate. A lături de ea stătea Victoria, ţinându-l în braţ e pe Luca – Victoria e soţia lui Alex, un priet en al nostru. Cumnată-mea nu mai iese din casă de câteva luni.

Am mers la Chelsea, spuneau că e singu rul loc în care se pot distra şi copiii. Ne-am aşezat la o masă mare din aripa pentru fum ători şi-am început să dezbrac Popa – nu ma i ţin minte cum s-a ales nepoată-mea cu nu mele ăsta, dar i se potriveşte de minune, e c eva ce ţine de atitudine. I-am scos căciula şi fularul, apoi m-am chinuit o vreme cu nastu rii cojocelului. Dedesubt avea cel puţin trei bluze una peste alta, pe care frate-meu a zis să i le las – frigul e una din obsesiile cumnat ă-mii, iar el nu vrea să aibă discuţii pe tema

asta. Am comandat cafele, apă şi sucuri unu i chelner care le-a zâmbit complezent copiil or. Ei nu l-au băgat în seamă şi-au plecat ţin ându-se de mână să se joace „la canapele”, î n zona pentru nefumători. După ce mi-am pr eparat cafeaua, am aprins o ţigară şi-am înc ercat din răsputeri să leg o conversaţie – din cinci în cinci minute însă Victoria sau frate- meu se ridicau şi mergeau să verifice dacă t otul e în regulă, apoi îi comunicau şi celuilal t. De asta nu-mi plac ieşirile cu copiii, toate discuţiile se întrerup brusc şi uită să mai fie reluate, ajungând să se destrame. Ultima da tă când s-a dus să vadă ce fac ăia micii, Vict oria i-a găsit la toaletă pentru bărbaţi, încer când să pornească robinetul cu senzor al un ei chiuvete, şi i-a adus înapoi la masă. Au st at liniştiţi cam două minute, cât au băut fiec are din sucul lui. Apoi, pe Luca l-a apucat o

criză de iubire şi a început să se trântească în nepoată-mea şi să o lovească cu pumnii, z âmbindu-i cu toţi dinţii pe care-i are. Deşi e mai mare şi ar putea să-l pună uşor la pământ, Popa se sperie de fiecare dată, se crispează şi priveşte în gol, scoţând nişte scâncete agasate. Degeaba îi repetă frate-meu că Luc a o iubeşte, îndemnând-o să-i dea un pupic – e ultimul lucru pe care l-ar face Popa în viaţa asta. Am ajutat-o să se urce pe scaunul de lângă mine – şi-a apucat paharul cu ambele mâini, a băgat paiul în gură şi a stat aşa vreun minut, fără să soarbă, supraveghind duşmanul peste masă.

Abia când a fost sigură că nu mai e niciun pericol s-a lăsat să alunece de pe scaun şi a pornit singură în expediţie, bălăngănindu-şi braţele. E foarte amuzantă când încearcă s-o facă pe niznaiul, gesturile ei au ceva ce î

mi aminteşte de Chaplin. În partea din spate a restaurantului e încă o sală, care se deschi de doar seara – acum lumina era stinsă şi Po pa s-a oprit în prag, neîndrăznind să intre. A m mers după ea pentru a-l scuti pe frate-me u de un drum, dar nu voia să se întoarcă la masă. O atrăgea acea încăpere şi, cum am d evenit brusc curios să văd cât de tare o sper ie întunericul, am luat-o de mână şi am făcu t câţiva paşi înăuntru. După vreo zece secun de am început să desluşim tablourile de pe pereţi şi mesele cu scaunele ridicate deasup ra – am mers încet printre ele până în capăt ul sălii, unde am dat peste o banchetă capit onată, întinsă pe toată lungimea peretelui. P opa a urcat de-a buşilea pe ea, apoi s-a ridic at în picioare şi a început să se plimbe prud ent dintr-o parte în cealaltă. I-a plăcut mult – nu mai voia să coboare şi a-nceput să ţopă

ie, ţinându-se de mâinile mele. Nu am foarte multă răbdare cu copiii şi îmi doream să-mi termin cafeaua, aşa că până la urmă am rec urs la un truc ca să o dau jos de acolo fără s candal – i-am propus să facem avionul şi, în ainte să apuce să cântărească, am prins-o d e sub braţe şi-am ridicat-o în aer, executând cu ea câteva volte largi. Apoi am pus-o jos ş i, fără s-o las să se dezmeticească, am încep ut să sărim amândoi ca iepuraşii – nici nu şi-a dat seama cum am ajuns, ţopăind aşa, îna poi la ceilalţi. De cum m-am aşezat însă a în ceput să mă tragă de mână, ignorându-l co mplet pe frate-meu, care-i spunea să mă las e în pace. Voia înapoi şi a trebuit să-i promit că mergem după ce fumez o ţigară – abia at unci s-a potolit, a urcat pe scaun şi a începu t să-şi soarbă sucul prin pai, uitându-se la ţi gara mea.

Fiindcă urma să mai rămân o zi în oraş, l -am întrebat pe frate-meu dacă vrea să mer gem la pescuit. Mi-a spus că n-ar putea plec a de acasă fără scandal – detest să aud genu l ăsta de replică la un bărbat, mai ales dacă îşi mai dă şi ochii peste cap a neputinţă, dar am reuşit să-mi reprim orice comentariu. I-a m privit doar cearcănele şi ridurile, ciudate pe faţa lui de copil, şi am încercat să nu mă las cuprins de milă faţă de el. Îl luase în bra ţe pe Luca şi îl distra cu brelocul cheii de la maşină, iar Victoria îi privea zâmbind – pent ru prima dată mi-a trecut prin cap că ar put ea fi ceva între ea şi frate-meu şi am început să mă gândesc cum ar reacţiona Alex la o ch estie ca asta. M-a trezit din gânduri Popa, c are a-nceput să mă zgâlţâie în clipa în care am strivit chiştocul în scrumieră. Îi promise sem, aşa că am lăsat-o să se opintească trăg

ându-mă de mână spre camera întunecată d in spatele restaurantului. De cum am ajuns acolo, a cuprins-o o bucurie de nedescris – s ărea întruna, se târa în patru labe dintr-un c apăt în altul al canapelei, scotea mici chiote de satisfacţie. După ce s-a mai liniştit, s-a pr oţăpit în faţa mea şi m-a întrebat ce e aia – î mi arăta un fel de pătrat făcut cu degetele a mbelor mâini. I-am spus că e o fereastră şi a sta a încântat-o la culme, a încercat chiar să -şi scoată capul prin ea. Am continuat să fac em tot felul de forme cu degetele şi să ne în trebăm unul pe celălalt cu ce seamănă – mă minunam că lucrurile astea simple o pot fac e atât de fericită. La un moment dat s-a opri t brusc, m-a apucat de mână şi mi-a şoptit la ureche: „Acum vine Ixi!” Deşi ştiam la ce se referă, am simţit un fior rece urcându-mi pe spinare – Ixi e o nenorocită de jucărie din pl

uş cu care doarme de când s-a născut, un fel de cal sau ren care a ajuns în trei ani să ara te ca o cârpă de şters pe jos. Am început din reflex să fi spun că Ixi e acasă şi nu are cum să vină dacă nu-l aduce ea, dar mi-am dat se ama că nu mă ascultă – începuse iar să se jo ace, fredonând un soi de melodie. Nu părea speriată, aşa că am lăsat-o în pace şi abia d upă vreun minut am întrebat, în treacăt, ce mai face Ixi. A arătat cu degetul un loc de p e canapea, fără să privească în acea direcţi e, şi mi-a spus că stă acolo – tocmai se inter esase ce facem, ea îi spusese că facem form e, iar acum făcea şi el. Deşi nu-mi convenea situaţia, am reuşit să controlez impulsul de a o lua de acolo şi a ne întoarce la masă. M-am aşezat pe un scaun şi, încercând să nu m ă mai uit spre canapea, am început să o des cos în legătură cu Ixi. Cel mai ciudat mi s-a

părut că dimineaţa el se trezeşte după Popa – aş fi pariat pe orice că e genul matinal.

Nu după mult timp a venit frate-meu să ne cheme şi, când ne-a găsit stând acolo pe întuneric, m-a întrebat dacă suntem normali – nu i-am răspuns, dar mi-a venit să râd. Îl s unase nevastă-sa, trebuia să meargă acasă. În timp ce ne îmbrăcam, am surprins un sch imb de priviri care mi-a adâncit bănuiala că între Victoria şi frate-meu se întâmplă ceva – nu era deloc exclus, la cât e de mică lume a în care se învârt ei. M-am gândit din nou l a Alex şi apoi la nebunia cumnatei mele, car e se născuse odată cu Popa. Eram sigur că î n mai puţin de trei luni va ajunge iar la spita l şi mă simţeam uşurat că nu trebuise să dis cut cu frate-meu despre asta. Uneori, totul pare incredibil de complicat. Când am ieşit pe uşa restaurantului, în plin soare, copiii a

u luat-o la fugă ţipând.

robotul

Adrianei, cu o îmbrăţişare de cimpanzeu

în dimineaţa asta mi-am pregătit ochiuri – a m tăiat pe farfurie două felii de şuncă, apoi am prăjit ouăle şi le-am aşezat deasupra, pr esărându-le cu sare şi piper. Alături am mai tăiat câteva felii de caşcaval şi, pe o altă farf urie, două roşii frumoase. La urmă am scos patru felii de pâine şi am început să mănânc – gălbenuşurile rămăseseră moi şi totul era cât se poate de gustos. Am terminat ca întot deauna la fix, băgând în gură ultima bucată de pâine împreună cu ultima bucată de ou şi ultima felie de roşie – nu trebuie să calculez ca să-mi iasă aşa, cred că e ceva ce ţine de un anumit simţ al proporţiilor.

Fiindcă scuterul s-a defectat cu o zi în ur

mă, a trebuit să iau tramvaiul până la servic iu. Am ajuns cu zece minute înainte de înce perea programului – lucrez în această firmă de 25 de ani şi mă pot mândri cu faptul că n u am întârziat niciodată. Pe drum mă gândis em atent la tot ce am de făcut şi încropisem un plan, aşa că după ce mi-am schimbat hai nele m-am apucat imediat de treabă. E o per ioadă destul de aglomerată, în care avem m ulte comenzi şi totul trebuie să meargă perf ect pentru a respecta termenele. În munca pe care o fac eu e foarte important să calcul ezi bine totul, pentru a diminua pe cât posib il pierderile de material. În ultimii ani au ap ărut programe de computer care fac asta, m ie însă îmi place să fac calcule şi să desene z, jucându-mă cu formele. Colegii mei mai ti neri se amuză uneori rugându-mă să fac nişt e schiţe, pe care le compară apoi cu cele re

alizate de calculator – de obicei sunt aproap e identice şi din cauza asta m-au poreclit Ro botul. E o glumă care nu mă deranjează, şti u că de fapt mă respectă şi se bazează pe mi ne. Am muncit şi astăzi, făcând o singură pa uză în care am băut o cafea, până la ora 16. Apoi mi-am luat din nou hainele de stradă şi am pornit spre casă – fiind o vreme cât se p oate de plăcută, am mers pe jos.

După ce am ajuns şi m-am schimbat, am încălzit mâncarea rămasă de ieri. Am servit masa, iar apoi am citit timp de vreo oră dint r-o revistă de istorie pe care o cumpăr regul at. Era trecut de şase când am coborât la ga raj. Mi-am pus halatul de lucru pe care-l am acolo şi am început să demontez carburator ul scuterului. După cum mă aşteptam, era în fundat, aşa că l-am curăţat cât am putut de bine şi apoi l-am montat la loc – totul mi-a lu

at ceva mai puţin de o oră şi jumătate. Întors în casă, mi-am spălat cu grijă mâinile, folosind o perie de unghii.

Apoi, fiind vineri, am sunat-o pe Maria – deşi se fac în curând zece ani de când o vizitez aproape în fiecare sâmbătă, îi telefonez întotdeauna cu o zi înainte. Maria e singură, ca şi mine, dar asta nu ne-a făcut niciodată să avem aşteptări mari unul de la celălalt – probabil din acest motiv a şi rezistat relaţia noastră atâta timp. De fiecare dată îi duc flori, o cutie de bomboane sau o sticlă de vin, iar ea mă primeşte în sufragerie, unde povestim, jucăm table sau cărţi şi uneori ne uităm la televizor. Apoi trecem în dormitor şi facem sex – e un simplu act fizic, lipsit de cine ştie ce pasiune, ca atunci când mănânci deşi nu ţi-e foarte foame. În urmă cu trei săptămâni nu am mai ajuns în dormitor, urmărind pâ

nă târziu finalele campionatului de gimnasti că – a fost prima dată când s-a întâmplat ac est lucru fără ca unul dintre noi să fie bolna v. Maria a răspuns după al optulea apel, mi- a spus că mă aşteaptă a doua zi.

Cum nu mai aveam altceva de făcut, am intrat la duş. Apoi m-am instalat în faţa tele vizorului, cu un sandviş şi o sticlă de bere re ce alături. O vreme am schimbat canalele, u itându-mă câteva minute la o dezbatere pe t ema salariilor, apoi la o scenă dintr-un west ern în care Clint Eastwood era foarte tânăr. Pe *Discovery* începuse deja *Dr. G*, dar era un episod pe care-l văzusem. În cele din urmă m-am oprit la *Animal Planet*, care are o lună întreagă dedicată primatelor, şi am urmărit un documentar destul de dur despre traficul cu carne de maimuţă din Indonezia, Vietna m şi China. Apoi a început un documentar d

espre gorile, care mi-a trezit nişte amintiri d estul de neplăcute.

În fiecare vară, în concediu, încerc să m erg într-o excursie – le prefer pe cele cu des tinaţie fixă, circuitele mi se par o alergătură obositoare şi inutilă. În urmă cu doi ani am petrecut o săptămână la Budapesta. Fiind si ngur, am fost cuplat la cazare cu un alt dom n, singur şi el. Era profesor, un om foarte di stins şi amuzant – îi plăcea să se plimbe prin oraş şi să admire clădirile, dar mai ales să s e uite la lume stând pe câte o terasă, dinaint ea unei cafele. L-am însoţit de câteva ori şi m-am simţit într-adevăr foarte bine, se price pea de minune la oameni şi putea să spună multe despre ei doar privind felul în care su nt îmbrăcaţi şi păşesc pe stradă. Am fost cu rios să văd ce crede despre hainele mele şi mi-a spus, zâmbind, că mă recomandă drept

un om tipicar, cinstit şi de încredere – în opi nia lui, semănam cu un muncitor *RDG*-ist di n anii ’80, îmbrăcat după standardele revist ei *Quelle*. Nu m-am gândit niciodată la asta, dar probabil avea dreptate.

O zi întreagă din excursie am rezervat-o vizitei la grădina zoologică. Până acolo am mers cu metroul, pe cea mai veche linie din Europa – staţiile sunt mici, placate cu faianţ ă şi lemn, perfect conservate. Grădina nu e mare ca suprafaţă, dar spaţiul e exploatat la maximum şi sunt foarte multe animale. Cuşt ile şi ţarcurile au fost construite în mare par te din lemn şi toate au un perete din sticlă s ecurizată, prin care poţi vedea animalele dir ect, neîmpiedicat de zăbrele. Pentru că nu e xista niciun relief natural, s-au înălţat nişte stânci din ciment – una din ele e acoperită d e un gheţar artificial, pentru urşii polari. Su

nt şi nişte pavilioane asemenea unor sere cu plante exotice, în care sunt lăsate libere div erse specii de păsări, lilieci, şerpi şi şopârle, iar acvariul e cu adevărat impresionant. În z iua aceea am văzut pentru prima dată de ap roape elefanţi, rinoceri, hipopotami şi girafe – totuşi, altceva m-a impresionat cel mai put ernic.

Pavilionul maimuţelor e o clădire înaltă, cu cuşti spaţioase – fiecare din ele are câte un perete întreg din sticlă, spre interiorul pr in care circulă vizitatorii. Imediat lângă intr are sunt cimpanzeii şi i-am privit multă vre me, amintindu-mi diverse lucruri pe care le ştiam despre ei, printre care şi faptul că nu l e place să li te uiţi în ochi. Au urmat urangu tanii, după care am ajuns la gorile – tocmai se întorceau în cuşcă printr-o uşă pătrată ca re probabil dădea într-un ţarc deschis. Prim

a care a intrat era de mărimea unui urangut an adult, iar următoarele două mult mai ma ri – mi-am închipuit că acestea din urmă tre buie să fie masculi. Unul dintre ei a alergat şi s-a izbit cu putere de peretele de sticlă, fă cându-ne pe cei aflaţi de partea cealaltă să ne dăm cu un pas înapoi. Asta a atras imedi at lumea, ca la spectacol. Gorilele păreau să aibă chef de joacă, alergau una după cealalt ă prin cuşcă şi pe nişte bârne care închipuia u crengile unui copac gigantic. În timp ce le urmăream, atenţia mi-a fost distrasă de un a lt exemplar, care se strecura prin grilajul di n spate – abia în clipa în care l-am zărit mi-a m dat seama că cele de dinainte erau un pui şi două femele.

Sprijinit pe toate cele patru labe, mascul ul avea aproape înălţimea mea şi trebuie să fi cântărit peste 200 de kilograme. Era num

ai muşchi, iar capul uriaş, cu fruntea teşită, părea sudat direct pe umeri. Întreaga lui înf ăţişare degaja o forţă enormă. S-a apropiat cu mişcări lente de geam, fără să se sinchisească de blitzurile care fulgerau întruna. Er am primul dintr-un capăt al vitrinei şi s-a op rit exact în faţa mea, privind în pământ. Apo i şi-a ridicat ochii încet, măsurându-mă de la pantofi până în creştet şi înapoi – a fost o se nzaţie extrem de neplăcută, pot spune că ni ciodată în viaţă nu m-am simţit privit cu atât a dispreţ. După aceea s-a plimbat fără grabă de-a lungul peretelui de sticlă, studiindu-i p e vizitatori, oprindu-se câte o clipă în faţa u nora. Se făcuse linişte. Când a terminat, s-a întors legănându-şi umerii spre partea din s pate a cuştii şi s-a aşezat pe o grindă, fără s ă ne mai bage în seamă. Am părăsit pavilion ul tulburat şi nu am mai avut chef să mă uit

la alte animale.

vânătorul

„Totdeauna i-or plăcut culorile! Ore-n şir putea sta şi privi, numa uitându-se-n jur”. Pr iveşte mijindu-şi ochii paleta nesfârşită de g riuri: negre şi brune, de pământ şi frunze us cate; verzi, violete şi gălbui, de scoarţă udă; albastre şi albicioase, de cer de toamnă târz ie – ceaţa se aşterne peste ele ca un filtru lă ptos, topindu-le unele în altele. Pluteşte în s traturi fine deasupra noroiului şi a frunzelor îmbibate, pe alocuri se destramă şi în acele goluri culorile sunt mai tari, contururile dec upate mai precis.

O văioagă largă, cu câteva luminişuri – î ntr-o parte pământul urcă domol spre o cul me care nu se zăreşte. Printre trunchiurile netede ale fagilor şi carpenilor se amestecă

câte un pâlc de stejari cu scoarţa de culoare a cărbunelui ud şi multe lăstărişuri de arin ş i alun. Stă în dosul unui copac doborât, de a cărui rădăcină smulsă atârnă încă bulgări d e pământ. Poartă haine groase, imprimate c u frunze şi crengi brun-cenuşii, ghete înalte şi o şapcă îmblănită, cu urechi. De trunchiul copacului e sprijinită o armă de vânătoare, c u ţeava dublă îndreptată în sus. Alături, atâr nată de un ciot, e o tolbă de piele neagră di n care ies capetele a vreo douăsprezece săg eţi – penele de la capetele lor sunt albe, iar nock-urile de un albastru intens.

Are în jur de 20 de ani, dar expresia liniş tită a feţei îl face să pară mai matur. E măru nt, cu faţa osoasă, ochii de culoare închisă ş i sprâncenele groase. S-a lăsat pe vine, sprij inindu-se cu spatele de trunchiul copacului. Pe genunchi ţine un arc lung şi degetele am

belor mâini mângâie crosa din lemn roşcat a acestuia, urmărind inconştient liniile ei com plicate.

Un pocnet de creangă îl face să se ridice brusc. La vreo 25 de metri în stânga, un băr bat ieşit din spatele unui tufiş îi face semn c u mâna – a călcat din greşeală pe o uscătur ă. Rămâne totuşi în picioare, încercând să şi le dezmorţească şi privind în toate părţile. A poi, chiar în momentul în care vrea să se aş eze din nou, aude ceva dinspre deal. Trage o săgeată din tolbă şi o potriveşte în coarda arcului, apoi se uită după celălalt bărbat, da r nu-l mai zăreşte. Ascultă atent – foşnetul s e aude din nou, mai puternic. Câteva clipe î ncetează, apoi revine – mistreţul apare brus c din dreapta şi se opreşte indecis în dreptul lui, la nici 20 de metri. Întinde coarda cu o mişcare lungă, până când degetul mare atin

ge pometul obrazului drept. Mâna cealaltă u rmăreşte imperceptibil mişcarea animalului, care fornăie şi se învârte pe loc – în clipa în care-i oferă laterala, săgeata ţâşneşte şuierâ nd şi se înfige cu un sunet înfundat în spatel e piciorului din faţă. Animalul scoate un ţipă t ascuţit şi o ia la fugă exact spre el. A răma s cu arcul în mână, privind – în secunda urm ătoare, când îl aruncă şi apucă puşca, se au de o bubuitură şi mistreţul se prăbuşeşte la câţiva paşi în faţa lui. Se uită în partea stân gă, de unde s-a auzit împuşcătura, şi îl vede pe bărbatul de mai devreme ieşit din dosul t ufelor, cu arma încă la ochi. Aşteaptă amând oi câteva secunde, dar porcul nu mai mişcă. Băiatul ajunge primul lângă el.

— E mort, strigă după ce îl împunge de c âteva ori cu ţeava armei.

Glontele l-a nimerit probabil drept în ini

mă. S-a prăbuşit într-o rână şi săgeata înfipt ă în trunchiul lui stă drept în sus – a intrat a dânc, blana ţepoasă din jur s-a umplut de sâ nge. În timp ce-l aşteaptă pe celălalt, priveş te pana albă a săgeţii, albastrul neplauzibil din capătul ei, roşul aprins scurs peste cenu şiul blănii – e o armonie incredibilă a culoril or, pe care o tulbură doar mirosul morţii.

Pe drumul desfundat de la liziera pădurii su nt oprite patru maşini de teren şi un tractor cu remorcă – se aude dinspre ele agitaţia câ inilor. Alături, pe fâşia dintre drum şi pădur e, sunt aliniaţi opt mistreţi mari, întinşi pe b urtă. În jurul lor stau vânătorii, vreo 15 oam eni cu totul. Sunt bine dispuşi – vorbesc tar e, glumesc şi râd, câteva sticle de tărie circ ulă de la unul la altul. Puştile le atârnă la u măr, unele învelite deja în huse verzi. Doar t

ânărul îşi ţine în mână arcul, cu un fel de sti nghereală. Lângă el e bărbatul care-i împuş case mistreţul – dacă îi priveşti atent îţi dai seama, după forma nasului şi a buzelor, că s unt tată şi fiu.

* * *

Aşezat pe scaunul din capul mesei, tatăl cite şte un ziar – îl ţine ridicat în faţa ochilor cu ambele mâini, lăsându-l mai jos doar ca să d ea pagina. E o masă lungă, pentru douăspre zece persoane. Capătul din faţa bărbatului e acoperit de o faţă din pânză albă, pe care su nt aranjate tacâmuri pentru trei persoane, u n coş cu pâine, o farfurie cu castraveţi mura ţi tăiaţi rondele şi o solniţă. În cealaltă parte a camerei dreptunghiulare, cufundat într-un fotoliu, fiul urmăreşte un documentar – sono

rul televizorului e aproape la minim, aşa că în încăpere se aude limpede sunetul focului care arde în soba de teracotă şi, din când în când, foşnetul foilor de ziar şi zgomotul vaselor din bucătărie. Un miros de friptură s-a răspândit prin uşa deschisă a acesteia. În clipa în care mama intră şi aşază pe masă două farfurii aburinde, bărbatul îşi împătureşte ziarul, lăsându-l deoparte.

— Pune şi tu pe ştiri şi haide la masă.

Băiatul schimbă câteva canale până să alegă unul, apoi dă sonorul o idee mai tare şi vine să se aşeze pe scaunul din dreapta tată lui. În farfuriile din faţa lor e friptură cu piure de cartofi, peste care bălteşte puţin ulei maroniu. Mama a adus între timp o sticlă de *Havana Club* cu ţuică şi a turnat în trei pahare mici, cu floricele pictate. Ciocnesc şi dau pe gât, femeia din mai multe înghiţituri – ni

ciunul nu se strâmbă, doar băiatul ia o bucată de pâine. În timp ce reumple paharul bărbatului, femeia îl întreabă:

— Îţi mai pun şi ţie?

Clatină din cap. Mirosul cărnii fripte şi a rsura ţuicii le-au făcut poftă, încep să mănânce. Tatăl şi fiul mai trag cu ochiul la ştiri, femeia priveşte doar în farfurie şi uneori, aproape pe furiş, la cei doi – e singura care şi-a făcut cruce înainte să ia prima îmbucătură. La un moment dat, gândul ei prinde glas:

— Atâţia or fost azi la Ionaş! Or venit şi din Geaca şi din părţile alea, şi de la Cluj… atâtea flori şi coroane. Şi-aşa frumos o cânt at popa.

— Las să cânte că altă treabă n-are! îi răspunde bărbatul, privindu-şi serios fiul.

— Nu mai vorbi aşa! Toată lumea-i mulţumită de popa ăsta – îi la locului, slujeşte bin

e, merge pe la bătrâni, nu ca al vechi. Ăla n uma de-afaceri se ţinea, de-abia mai ajunge a pe la biserică.

— Stai să prindă şi-ăsta gust, nu-l mai ve zi apoi. O fost şi Lelu?

— Nu, că-l dor rău picioarele, mi-o zis Le na. M-or întrebat de tine, mai mulţi, le-am zi s că vânaţi. Oamenii vorbesc, să ştii!

— Lasă să vorbească, de-aia mă doare ca pu'!? Când pot, vin, când nu, nu – asta e. Vâ nătoarea-i stabilită din timp, nu pot face cu m vreau eu.

Băiatul mănâncă tăcut, fără să-i asculte, uitându-se mai mult la televizor. La un mom ent dat îşi scoate telefonul mobil pentru a v erifica ceva, după care îl aşază pe masă. Păr inţii nu-i vorbesc deloc în timpul mesei. Doa r după ce au terminat, când femeia duce far furiile goale la bucătărie, taică-său îl întreab

ă:

— Azi, te-ai speriat?

— Nu… nu mi-am dat seama… Mai mult m-am blocat.

— Nu rămâi aşa, să vezi ce se-ntâmplă. Cu arcu nu-i sigur. Te uiţi când ai arma la oc hi.

Se întrerup când mama se întoarce şi pu ne pe masă o farfurie cu cozonac şi plăcinte.

— Luaţi, am ars azi cuptorul!

Aduce şi o tavă din plastic pe care sunt t rei pahare mari, o carafă cu apă şi una cu vi n. Bărbatul mănâncă cu poftă o felie de plăc intă, apoi îşi toarnă un pahar de vin şi se mu tă pe un scaun din celălalt capăt al mesei, m ai aproape de televizor. Băiatul rămâne la lo cul lui, scriind un mesaj pe telefon. Când ter mină îşi pune apă şi bea, privind la televizor – taică-său a mutat pe un canal sportiv, unde

se dă rezumatul unui meci. Telefonul îi piuie scurt de două ori, anunţând primirea unui m esaj. După ce îl citeşte se ridică de pe scau n.

— Ieşi undeva? îl întreabă taică-său întor cându-şi scurt capul spre el.

— Nu mai… Mă duc în cameră. Noapte bună!

— Noapte bună!

Maică-sa tocmai adună faţa de masă – în ainte de a ieşi din cameră, se apropie de ea şi o sărută pe frunte.

* * *

Deschide brusc ochii, cu un zvâcnet în inimă – i s-a părut că aude un strigăt. Prin fereastr ă pătrunde o lumină vagă, albăstrie, care-i s caldă faţa. Rămâne nemişcat, încordându-şi

auzul – nimic, probabil a visat. Apoi, dintr-o dată, sugrumat, un strigăt de spaimă. E voc ea maică-sii, nu are nicio îndoială – sare din pat cu inima bubuind şi o senzaţie oribilă în tot corpul. Ai lui nu se ceartă la miezul nopţi i, nu i-a auzit niciodată strigând unul la altu l. Deschide uşa şi iese în holul mic din faţa c amerei, apoi trece în sufragerie – nu e chiar întuneric, aceeaşi lumină lăptoasă pătrunde prin cele două ferestre conturând cu albastr u formele negre ale mesei şi scaunelor, colţ ul sobei, televizorul. Străbate camera spre u şa din partea opusă, care dă în holul de la in trare – e o uşă cu geam de sticlă mată, prin care se vede lumina aprinsă în partea cealal tă. În clipa în care întinde mâna spre clanţă vede o umbră care se mişcă dincolo şi îl aud e pe taică-său.

— N-avem, mă, bani! Tot ce-avem e-n ba

ncă, în casă n-avem.

E o voce răguşită, spartă, pe care o recu noaşte cu greu.

— Lasă-ne… – vocea maică-sii se stinge î ntr-un hohot de plâns.

— Dacă nu tace, v-omor pe-amândoi! Zi-i să tacă, dumnezeii mă-tii!

Un val de panică îi taie genunchii, sufoc ându-l. Icneşte şi voma îi ajunge în gură. Se ţine de perete şi expiră prelung, fără niciun sunet.

— Ia ce vrei…

— Zi-i mă să tacă! Dacă ţipă mă jur că v-omor!

Se întoarce ca-n vis, intră în bucătărie şi ia de pe dulap bâta de baseball pe care o vr eme o purtase taică-său în maşină. Apoi revi ne lângă uşă, simţindu-şi genunchii tremurâ nd la fiecare pas, şi pune mâna pe clanţă.

— Intraţi în cameră!

Vocea străină e răstită. În acelaşi timp u mbra se mişcă, apropiindu-se brusc de gea mul mat care-i desparte. Nu ezită nicio secu ndă – apucă bâta cu ambele mâini, ca pe o s uliţă, şi o împinge cu putere prin sticlă. Gea mul se prăbuşeşte în ţăndări, inundându-l d e lumină – peste zgomotul cioburilor se aud e un ţipăt isteric. Străinul s-a prăbuşit, lovit în tâmplă, şi a scăpat arma din mână – nu şi-a pierdut însă cunoştinţa, tocmai încearcă s ă se ridice. E un bărbat neras, cu fălci mari, solid. Băiatul trece prin cadrul uşii şi de dat a asta apucă bâta normal – scoate un sunet oribil când izbeşte capul omului, drept în cr eştet. Sângele ţâşneşte şi bărbatul se prăbu şeşte rigid pe o parte, cu picioarele cuprins e de spasme. Îl loveşte din nou, apoi încă o dată şi încă o dată, zdrobindu-i craniul şi nă

clăind bâta de sânge, până când spasmele c orpului se opresc. Abia atunci se întoarce sp re ai lui. Maică-sa e căzută în genunchi pe p ragul dormitorului şi hohoteşte acoperindu- şi gura cu palmele, taică-său s-a aplecat dea supra ei, cuprinzând-o în braţe – niciunul nu pare să fie rănit. Îşi coboară privirea spre br aţele care-i atârnă pe lângă corp şi dă drum ul bâtei, care saltă pe gresie cu un sunet se c, stropind-o cu sânge. Se răsuceşte, calcă p este picioarele bărbatului, deschide cu grijă cadrul uşii din care mai atârnă încă nişte col ţi de sticlă şi trece în sufragerie. Merge pân ă la fotoliul de lângă sobă, se aşază în el şi p riveşte nemişcat conturul albastru al televiz orului de pe comodă – devine alb în clipa în care becul de pe terasă se aprinde.

Table of Contents

aproape înfrângerea interviul moş crăciu n marea surpriză animal bunica murind film duminicile obsesia îşi robotul vânătorul